

GROOVE

Nummer 9 • 2007 Sveriges största musiktidning

Ken Ring

Jaqee

Jonas Game

Anna Järvinen

Jonna Lee

Hafdis Huld Stonebridge

Petter Bedouine Soundclash

Black Moses Little Name

The Tarantula Waltz EVA

Idiot Kid Knivderby

Prenumeranter får
Unik CD
Jonna Lee • Petter • DoublePark • Østbølcher • Front de Boeuf • The Stereo in his

SSD DM-57 inri
Själändande mikrofoner. **495:-**

JLab DM
Shockmount
Fädrande
upphängning
för DM-57,
SM-57 mfl.

80:-

Violet
**Violet Dolly Black &
Violet Dolly White
Specialdeal!**

Storformatens kondensator-
mikrofoner handbyggda i
Lettland med fem års garanti,
perfekt sångrikt inri exklusiv
trådlös Mini-
part i vi säljer
ut så långt
lagret räcker!

~~5.595:-~~ **3.495:-**

JJ LABS USB-MIKROFON

BMC-USB är en utmärkt
kondensatormikrofon
du kopplar rakt in i datorn

Akte plug&play - dvs
fungerar utan sär-
skilda drivrutiner till
både Windows XP
och MAC. Samma
mikrofon som JLab
BMC2 förutom att du
kopplar in den direkt
till datorn via USB.
Shockmount och
USB-kabel medföljer.

795:-

Bandmikrofon 995:-

JLab
HRM-15
Ribbon
"Lollipop"
har som
alla band-
mikrofoner
till sig som
karaktär:
Funker
mycket
bra till
trummar
och percussion samt sång. Nyttigt komplement
till din mikrofonsamling. Mycket luftigt sound.

JJ LABS ND6000

Låter bäst av alla dom
uppkallade i den här prisklassen
vi provat - jämför gärna med tex
SM58 och du kommer att hålla med - vår största
succé med över 4.000 mikar sålda. **2-pack 995:-**

Komplett set trummikar

1.395:-

Succé JLab DK78 7-mikars paket för trummar

JJ LABS BMC2

En riktigt snygg, delvis
diskant som passar mycket
bra för studionspejling, ett
stort frekvensomfång och
en låg prisnivå.

Den här modellen har
blivit en riktig storsäljare
som väl kan måta sig med
betydligt dyrare modeller
från andra tillverkare.

Den mest prisvärda
kondensatormikronen
i vårt sortiment

795:-

JJ LABS 2 X TRÅDLÖST

JLab VM-S2 DUO
trådlöst system för
800-bandel med 2
handmikar eller 2
beadsets + bodypacks
som även funkar för
t.ex. elgitarr.

2.495:-

ALTO AMX-88
är den perfekta
mikronen till hem-
studion för den
som har just den där
lilla knappen
som den andra
saknar. 28 lo
phones och 28 lo
to mik. Dvs du kan
välja att lyssna på
retursnaken från
judet i dina lurar
eller monitorer utan
att den spelas in igen
med ditt pålägg! Kolla
mer på www.jam.se

499:-

**Terratec Phase 88
FIREWIRE!**

24bit/96kHz med 19" racklåd, 8 bit. TRS inut
analogt - alla har Gainkontroll på framsidan,
2 av ingångarna omkopplingsbara till XLR mik
med 48V. 57600 inut.
WordClock inut. Dubbla
MIDI inut. Rek. 5.495:-

2.995:-

FIREWIRE!

Terratec Phase 88 FW Firewire
Har allt du behöver: 24bit/192kHz,
2 mik/line in 48V. Cutbase
I.E. Rek. 3.295:-. Just nu:

2.595:-

Casio PX-110

En utmärkt digital-
piano m. "hammer
action" klaviatur
som bara väger
12 kilo!

Pris inkl original-
stativ 5.995:-
Utan stativ 4.995:-
Ett stabilt dubbel-
stegat X-stativ kostar
440:-. Hörlurar (495:-)
+ pianobänk med ställbar
höjd (450:-) på köpet om du
närmar annonseren - gäller
så långt lagret räcker!

Finns i flera
utföranden
- se jam.se

Prophet Scan fyfyller 30 - här är Prophet '08

18.995:-

8-staders synt m. helt analog signalväg inspirerad
av Prophet-5:an som Dave Smith konstruerade
& introducerade -78. 2 oscillatorer, 24-pols Curtis
lagpassfilter, VCA arkitektur & 32 rethar att skruva
på. 68 an går ett par steg längre än 5:an genom
att inkludera 4 LFOs, 3 envelope och en glesad
sequencer per okt. Varje program har två layers,
så två ljud kan lätt stackas eller splittas. 5 oktavers
klaviatur m. aftertouch, pitch- och modhjöl.

EDI neXOS EX. Våra mest sålda
studiomonitorer någonsin köper
vi nu in direkt från tillverkaren
- kolla in priset!

3.750:-

**aktiva
Studio
monitorer
1.995:-**

INSPELNINGSMANICK

Zoom H2 Handy
Recorder är en helt
professionell manick
som spelar in digitalt
till ett minnekort,
32Mb tillger med
Tack vare realtids
signalprocessing får du
90 graders kardoid
inspeling från framsidan,
120 graders kardoid
inspeling från baksidan
samt 360 graders rundkän-
nande inspeling. USB 2.0 anslutning. **1.995:-**

CASIO WK-110

2.895:-

76 anslagskänsliga tangenten, 120 rytm, 120 ljud,
120 one-touch-presets, 915 klänglängder, inbyggd
musikskola m. 3-stegs inlärningsprogram, reverb
transponering och frekvens. Uttag för hörlurar &
sustainpedal. USB-anslutning till dator - du slipper
köpa till MIDI-interface. Även batteri, adapter ingår.
En riktig storsäljare med utmärkt "Stereo Grand"
lyggljud och massor med användbara sound.
Inbyggda högtalare. Nämn annars så tjuvar vi
på ett par fina hörlurar (495:-) vid köp. **2.895:-**

JJ LABS

JLab mellanmodell
av dom nya aktiva
PA-systemet heter
JLab 0815Active,
är på 600W RMS och kostar
bara **8.995:-** komplett
med stativ!

8.995:-

XMER-S - digitaldrum med klass - kolla jam.se!

GarageKey

MIDI-keyboard för smidig spelning överallt
datorna tangentbord, 37 anslagskänsliga fullstora
tangenten. Plug&Play USB-anslutning för PC/MAC,
inga drivrutiner behövs. Knappar
för olika uppgifter på baksidan.

795:-

AdrenaLinn III

3.195:-

Roger Linn har skapat denna unika box
- en lättanvänd glansfäst, looper, multieffekt,
tympanaskin osv. med ett helt unikt länkande

RAZOR

RAZOR Evil Witch
Bra tryck i dubbla
humbuckers,
läsbart svaj.

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
2.995:-

RAZOR

RAZOR Flames One
Viltast bland
dom vita.

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
2.995:-

Bästa stämman!

JJ Labs CT-11 är en helt
souverän stämman som
funkar till i stort sett alla
instrument. Fäst den med
"Väddryper" som har en
kontaktinbyggt så den
stör inte av buling mjöl.
CT-11 visar tydligt ton
samt om du ligger högt
eller lågt. Displayen
visar färg från rött
till grönt när du ligger
rätt. A0 - 8C. Stämmer
Gitarr, bas, ukulele,
föj, mandolin, rubbett!

1.95:-**BLP-KIT**
Elgitarrpaket**1.995:-**

**Ett riktigt
kanonpaket!**

Komplett elgitarrpaket med en BurnOut BLP-1 LP-kopie med värd tyga och
dubbla humbuckergitar, gigbag och axelband, en BurnOut 10W förstärkare
med omkopplare för dist, kabinet, extra strängar, picktrum. Direkt import - utöver
priset endast 1.995:-. KÖLLA IN ALLA ELGITARRPAKET PÅ JAM.SE!

RAZOR

RAZOR Devil Ny stenhård
modell som verkligt
sticker ut. Kolla
jäm! sel!

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
1.995:-

RAZOR

**RAZOR
Sig Mama**
Stora även
i black

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
2.995:-

Nya modellerna på lager!**RAZOR**

**RAZOR
Flames Two**
Läsbart svaj

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
2.995:-

RAZOR

**RAZOR
Flames Two
Std.**

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
Utan läsbart svaj
kostar den mindre
2.495:-

ELGITARRPAKET

Vårt mest sålda elgitarrpaket kostar
bara 1.295:- och allt du behöver ingår
i priset. Elgitarrarna är en LP-kopie som
finns i Black eller Sunburst. Den har två
humbuckling pickuper, kapslade stäm-
senor och håller bra klass.
Förstärkaren är på 10W och har
omkopplare för dist.
En gigbag, kabel
& axelband ingår
också men syns
ej på bilden.
BURNOUT LP-KIT 1.295:-

JJ LABS STAGE ABSORB

Ställbar akustik - dämpa reflexerna!

Perfekt ljud på scen? Backdrop av svart Moton.
Dämpar alla gubreflexer, det känns som att stå i en
vill dämpad studio och spela, publiken uppskattar
sunder också! JJ Labs Stage Absorb kostar bara
1.000:- för 100 meter, eller 180 - meter, 3 m bred.
Vi lever svart, Flare med sålda - rekommenderas!

RAZOR

RAZOR Vulturs Vee HA
Dubbla humbuckers,
mahognykropp

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
2.795:-

RAZOR

RAZOR Vulturs Vee VS
Dubbla humbuckers,
mahognykropp.

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
2.795:-

KÖP PÅ FAKTURA
Företag & Privat

Gå in på www.jam.se och beställ - snabbt & enkelt.
Du fyller i ditt person- eller organisationsnr. och vi
kollar automatiskt upp vilken adress du kan få dina
varor skickade till - tar bara någon sekund.
Du har alltid 14 dagars Öppet Köp när du handlar
på nätet hos oss, och som vi brukar säga till
friskt: Skopet vi se dig bjuder vi på frakten - om du
handlar för minst 1.000:- 10 butiker i 7 städer.
Service & support efter köpet finns till hands!

**Brandklassad
absorbent**
695:-/4kvm

A-Absorb - nu brandklassad och mörkare grå.

RAZOR

RAZOR JB BBB
Stenhård med
Black hardware
Black finish

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
1.995:-

RAZOR

Charvel San Dimas special
USA-bygge för halva priset!
Flera modeller - alla i vit.
Mindre parti så passa på!
För 21-22.000:-

Känn på den här
och du är såld - den
här xman sjunger
med hela kroppen!
9.995:-

RÖRTOPP MED KLASS!

Hlt'n Drum

RAZOR

RAZOR JB
Burning Flames
Black hardware

OBS! Formydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabrik, därav
det låga priset!
2.995:-

CLIVE

Sanctus MA00 TBK

5.495:-
JAM introducerar nya
läckra elbasar!
Kolla in Clive på jam.se

TWISTED USA
1.995:-

Vår bästa
ettliträngade
under 2.000:-
fick en strålande
recension i Fuzz
där den kallades
"Fettigmans Martin".
Kanonljud för priset!

Stockholm-Göteborg-Malmö-Linköping
Lindesberg-Enköping-Skellefteå
NU ÄVEN I LINKÖPING!
Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

7 Little Name

7 Fem frågor till **Petter**

7 Hur mår musiken egentligen?

8 Jonas Game

10 Blågult guld

EVA

Idiot Kid

Jonna Lee

Knivderby

The Tarantula Waltz

13 Jaque

15 Bedouine Soundclash

15 Stonebridge

16 Ken Ring

18 Anna Järvinen

19 Hafdis Huld

20 Black Moses

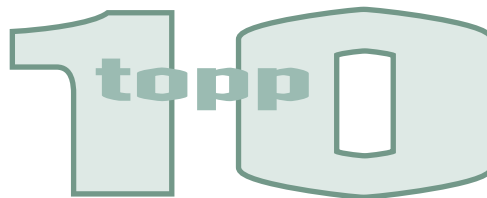
22 Recensioner

Skivor

DVD

Böcker

31 Groove CD 9 • 2007

Enligt vår redaktör för svensk musik,
Johan Lothsson, jl@groove.se

1. **Conny Nimmersjö** – *Johnny Berlin* (låt) Rockmusikerrealism från oväntad röst.
2. **Jonas Game** – *ADHD* (låt och album) Se sidan 8 i Sveriges största musiktidning.
3. **Knivderby** – *Satans mördare* (låt) Skulle kunna välja vilken som helst av deras låtar. Knivderby är mer än två minuters katharsis, de är en programförklaring lagt i kakel.
4. **Kristian Anttila** – *Vill ha dej* (låt) Lysande textförfattare som levererar utsökt pop. Spelar just nu in nytt album.
5. **The National** (band) Mogen, i viss mån bitterljuv, indierock. Spelar på Berns i Stockholm den första december.
6. **Hästpojken** – *Shane McGowan* (låt) "Jag vaknar känner mig trött och till och med lite full..." genialiskt.
7. **Sambassadeur** – *Subtle Changes* (låt) Så plötsligt kommer saxofonen in, helt fel eller rätt.
8. **Interpol** – *Rest My Chemistry* (låt) En kolsvart sång om hur det känns efter för många dagar av ohälsosamma intag.
9. **Franke** (band) Var är ni?
10. **The Perishers** – *Victorious* (låt) Fin och väl avvägd låt från en återhållsam kvartett.

Musik i krispig höstluft

Vare sig jag nynnar på *Ekor'n satt i granen* eller senaste Britney-låten när jag är ute med dottern och höstshoppar spelar ingen roll, livet känns ändå oförsäkrat bra. Men ett antal grymma plattor (se recensionssidorna) har faktiskt kommit ut precis i dagarna, därför känner jag mig så exalterad. Men kanske är detta sista hösten där man släpper album på CD överhuvudtaget.

Det är intressant att diskutera vilken väg artister tar med sin musik, känns som att framtiden redan är här. Kent hämtar pengar och synlighet från telefonföretag och Radiohead låter fansen bestämma priset för digi-nedladdningar. Men än så länge är detta bara tafatta försök att nå marknaden på nya sätt. Radioheads platta släpps ju via XL Recordings också, för säkerhets skull. Gissningsvis vill de att alla fans ska köpa musiken en gång till för att ha något "riktigt" att ställa i bokhyllan, snacka om att maximera sin spridning.

Einstürzende Neubauten låter dock sina trogna fans betala för albumen i förskott, de kan prenumerera – en smidig lösning. Bättre att fansen betalar förskottet än att ett skivbolag gör det. Fansen får då också få vara med och bestämma hur musiken ska låta, men så långt kanske alla artister inte är beredda att gå.

Denna typ av lösning kräver dock lojala fans. Men då kan man ju direkt fråga dem vilket media de vill ha musiken på. För att kunna specialförpacka musiken (och i förlängningen erbjuda som målgrupp för annonsörer), beroende på konsumentens plånbok eller preferenser. Affärsmodellerna öppnar sig, det måste vattnas för marknadsförare.

Bara musiken blir bra är jag nöjd. Men jag måste erkänna att jag gillar min CD-vägg...

Gary Landström, gary@groove.se

Omslag
Mattias Elgemark

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
Telefon 031-833 855
Eipost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson, jl@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Lisa Andersson
Ysabel Arias
Mathilda Dahlgren
Jonas Elgemark
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren
Camilla Hansson
Erik Hjortek
Jacob Hjortsberg
Andreas Häggström
Sara Jansson
Gary Landström
Johan Lothsson
Per Lundberg GB
Maria Petersson
Sanna Posti Sjöman
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Sara Thorstensson
Christian Thunarf
Carl Thunman

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck VTT Grafiska
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

CMM GROUP

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Väska Bob Marley 359:-

Väska Misfits 359:-

Väska Green Day 359:-

Väska Metallica 359:-

Väska Linkin Park 419:-

PS. Vi har även stuprörsjeans

HÖSTNYHETER...

KATIE MELUA

Pictures

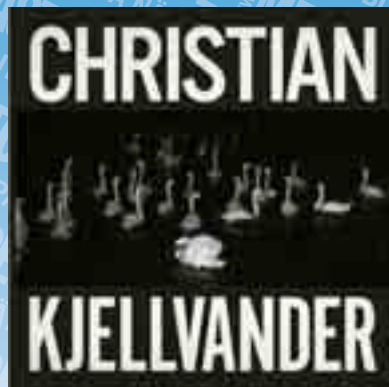
155:-

VINCENT

Lucky Thirteen

129:-

**CHRISTIAN
KJELLVANDER**

I Saw Her From Here

149:-

FJÄRDE VÄRLDEN

Världens Ände

145:-

[www.MEGASTORE.SE](http://www.megastore.se)
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

Äntligen **KEN** hemma

**KEN RING
"ÄNTLIGEN HEMMA"**
EN AV SVERIGES MEST
ETABLERADE HIP-HOP
ARTISTER ÄR TILLBAKA
MED ETT NYTT ALBUM!
I BUTIK NU!

pope

Litet namn med stort inre

Träffar man Lee Barker förstår man storheten i att kunna hela sig själv med hjälp av ett par strängar och pling-pling under återkommande panikattacker. I skepnaden av en nedtonad Damon Albarn korsar han mödosamt Camera Obscura och Belle & Sebastian. Det låter så enkelt. Men Lee är en man full av principer.

I ett grått Liverpool försöker vi pussla ihop vem han egentligen är.

– Jag gissar att mina låtar indikerar vem jag egentligen är. En introvert, väldigt reflekterande person som helst överanalyserar allt och med tillräckligt många principer för att fylla två liv. Resultatet blir att jag förväntar mig alldeles för mycket av mig själv och andra – och därmed ofta blir besviken.

Lee lever numera öppet med sina panikattacker. Han skriver om det i sin välbesökta blogg, på sin hemsida och i debutskivans – onekligen väldigt ingående och självbiografiska – pressmaterial.

Vissa skriver en bok, andra målar en ful tavla. Är det här din terapi?

– Det var inte meningen från början. Men när jag äntligen fick folk att lyssna på det jag skrivit fick jag tillräckligt med mod att tala om det öppet. Och det var en skön känsla när jag märkte hur

mycket känslomässig frihet man kan få genom att bara vara ärlig.

Jag tror att du är en sann perfektionist?

– Haha, ja. Men det handlar nog om att jag aldrig är nöjd med vad jag åstadkommer – vare sig med det jag skapar eller i livet. Min perfektionistiska sida yttrar sig inte genom att allt ska låta perfekt in i minsta detalj och så, utan det är helheten.

Lee beskriver sin musik som en spegel. Sårbarhet, sorg, frustration och värme på en och samma gång. Och av favoritartisterna The Smiths, Belle & Sebastian, Beatles och Björk märks minst två av dem igenom debutalbumet. – Jag är ingen genremänniska direkt, men visst, skivan låter hemskt mycket indiepop, det gör den. Men det är jag bara glad för.

... och trots att Liverpool är känt för sin musik, med Beatles och Ladytron på spelplanen, så verkar det inte finna en tärning för dig?

– Alltså, det korta svaret är att nej, jag passar inte in. Liverpool är en hård stad, som producerar hård, attitydstinn musik. Och det är väl det folket vill ha. Jag har aldrig riktigt hittat en naturlig väg in i någon av musikscenerna i Liverpool. Men, jag menar, varför skulle dom vilja ha mig?

Tja. Bloggarna hypar. Kommentarererna regnar. Och det är indiehittigt. Men utan ambitioner kommer man inte långt. En insikt som Lee, precis som med så mycket annat, lever med.

– Det finns till exempel inget Little Name live. Jag spelar alla instrument själv och har aldrig haft några ambitioner annat än att lägga ut låtarna på internet och låta dem tala. Men nu håller jag faktiskt på att samla ihop lite vänner för en spelning på Radio Merseyside.

Och sen?

– Det vore kul att få med en låt i en film. Men ja, det är nog ganska osannolikt.

Givetvis.

Andreas Häggström

PETTER

...som den 24:e oktober släppte sitt sjätte album *God Damn it*.

Hur känns det?

– Mycket skönt. Att som tvåbarnsfar och 30+ kunna prestera en sån här bra skiva. Det är den klart bästa jag någonsin gjort. Både musikaliskt och textmässigt. Vi har varit extremt noga den här gången och så blev ju resultatet därefter också. Fast jag hade tagit på mig den mentala skottsäkra västen. Jag brukar bli dissad när jag släpper nytt. Men den här gången har till och med media gillat det. Jag fick ta av mig den. Haha.

Vilka har du samarbetat med den här gången?

– Sleepy, såklart. Sen har Persbrandt, Freddie Wadling och Annika Norlin varit med. Nästa singel blir *Logiskt* där just Annika sjunger.

Vilket ämne ska man undvika att skriva om?

– Jag är en sucker för nostalgitexter. Man måste hitta nya vinklar.

Vart bor du någonstans nu för tiden?

– I Stockholm halva året och i Åre den andra halvan för att min fru jobbar där. Det är ute i värsta vildmarken. Jag tycker det är grymt.

Vad händer nu?

– Ska väl ut och spela en del. Sen har jag en rolig grej som jag gjort. Jag har copywriterat en utställning på Sjöhistoriska museet i Stockholm om marint måleri, om min känsla till vatten och hav. Lite speciellt faktiskt.

Per Lundberg GB

HUR MÅR MUSIKEN EGENTLIGEN?

Musikvärlden är i ständig förändring och aldrig förr har det kokat som nu. Här är några tendenser: nyligen kunde vi läsa att Radiohead lät sin publik bestämma vad deras senaste skiva skulle kosta och resultatet visar att de säljer mer än någonsin. Det har skrivits mycket om Rickie Lee Jones som behövde pengar för att fortsätta göra musik. Hon skrev på sin hemsida "För 50 dollar får du ett tack på nästa skiva". Fansen var på direkt och arbetet med skivan kunde börja.

Idag kan vem som helst spela in musik hemma, bli upptäckt via nätet och sälja skivor med framgång – utan att behöva ta hjälp av vassa promotionshjälmar från skivbolagen. De i sin tur står frågande och tittar på. Kanske tänker de "hur kunde det här hända?". Säkert tänker de "hur kan vi bli del av det här?".

Hur mår musiken idag egentligen?

Bättre än någonsin om du frågar independentbolag och alla dessa Myspace-stjärnor som fullständigt florerar på nätet och som sprider sin musik utan att ta hjälp av de gigantiska skivbolagen.

Mindre bra lär svaret bli om du frågar de största artisterna som plötsligt inte kan förlita sig på sin försäljning av skivor och som nu måste sänka garden och kompromissa med integritet och image för att få det att gå runt. En tydlig tendens är alla dessa artister som verkar ha övergått på heltid åt att medverka i fåniga program på tv istället för att skapa ny musik. Men det finns artister som accepterat musikläget och som turnerar dygnet runt för att kompensera bortfallet av skivintäkter.

För skivor – det köper ingen längre, de laddas ner! Artister lär behålla sina fans genom att lägga ut sin musik på sin hemsida för legal nedladdning.

Och så var det det här med integriteten. Det band i Sverige som fått betala högst pris på detta område är helt klart Kent. De har nyligen ingått ett smart samarbete med en telefonjätte som betalar bra och ger reklam på bästa sändningstid. Fine – det kallas överlevnad.

Samtidigt stinker det dubbelmoral å det grövsta. Bandet tycks bryta mot sina normer. Som Kent uttryckte i sin mycket sparsmakade intervju för TV4 är det uppenbart varför de gör det här – de behöver deg. De får inte in tillräckligt mycket pengar på sina skivor längre.

Vilket är uppenbart – det måste vara illa för att man ska behöva använda samma marknadsföringskanal som *Crazy Frog*. Kanske skulle Kent gjort en Rickie Lee Jones istället och vänt sig till fansen, som efter den "vita konserten" visat att de är formbara.

Så hur mår musiken idag egentligen? Det finns olika sätt att mäta detta; genom siffror, framgång eller hängivenhet. Jag tror att artister som ser sina fans är vinnarna. Vad tror du?

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Lugnet i stormens öga

– Fan alla vuxna är retards, jag älskar barn, säger Jonas Lundqvist, 27 år.

Han sitter i framsätet på en minibuss. Från bilstereon, som bara kan ge volym ur en högtalare, smattrar hits från Jonas favoritband Ramones. CD-skivan stal han på Statoil i Växjö natten innan.

Johan Lothsson

JONAS GAME ÄR UTE på en omfattande Sverigeturné. Han tackar inte nej till några spelningar. Vilket tar honom från Umeå i norr till Malmö i söder och ett dussintal platser däremellan. Från nattklubbar till kommunala ungdomssatsningar.

För en timma sedan stod han på Meeths Salonger, ungefär en stagedive ifrån Göteborgs Domkyrka. Det var där, med kyrksångerna, Jonas fann lugnet när hans förra band Bad Cash Quartet spelade in sin svanesång för ett par år sedan.

Då spelade Jonas trummor. Nu har han bytt uttrycksform. Han dansar med, och sparkar på, ett mickstativ längst fram på scenen. Sängen glöder av inlevelse. Jonas Game är huvudnumret på en drogfri ungdomsfestival. Den unga publiken är avvaktande men följer ändå med fascinerade ögon vad som händer på scen.

Med bandet – ett hopplock av folk från Hospitalle, New Moscow och Jonas gamla bandkompisar – spelar han fem till sex låtar och showen klockar in på tjugofem minuter. På andra halvan av turnén kan det bli mer.

– Vi har inte lärt oss alla låtarna på skivan än, säger Jonas. Vi ska lära oss hela

plattan nästa vecka när vi är hemma några dagar.

”Kom närmare, jag ser er inte” ropar Jonas till publiken innan Kalle von Hall drar igång sin barndomskompis solohit och självredogörelse, *ADHD*. En molnfri pophit med en refräng som vägrar släppa taget om någonting. Jonas känner själv triumfen och gör V-tecken.

Efteråt medan bandet brådskan packar ihop sina instrument går jag och Jonas för att se vad som händer på festivalens lilla scen. Där spelar några ungdomar, en vacker men ganska uttryckslös estetkonst. Jonas som själv släppte skiva med Bad Cash Quartet i den åldern säger med empati: – Fan vad sorgligt. Typ 17 år och sjunger redan om dåtiden.

NU GÅR RESAN TILL dagens andra gig, Trollhättan. Bandet, jag själv, utrusningen och inget mer får plats i minibussen. Jonas bjuder på öl, flasköl som stått och småskvalpat i bussen och som skummar över när man öppnar dem. ”Du kanske ska vänta ut den lite” säger jag till honom när han fått upp halva kapsylen.

– Nej, det är inte jag, säger Jonas.

Efter Bad Cash Quartets uppbrott drog Jonas Lundqvist till New York. När han återvände hem tog han jobb som tennistränare för barn. Övrig tid satt han med en enkel gitarr och sökte efter att hitta sin väg tillbaka, sin form att uttrycka känslorna, sitt sätt att sjunga.

Det blev till slut ett album som både frustrerar, tvistar och som bejakar livet på en och samma gång. Så som popmusik ska göra. Med en ambivalens, en konflikt, som göra att jag ena dagen älskar det och nästa inte vill höra det påträngande rösläget. Men, jag säger men, jag vill alltid uppleva den – precis som upphovsmanen vill jag komma nära tillvarons innersta.

TIDEN ÄR NU MOGEN för soundcheck i Trollhättan. Att ställa in ljudet för alla instrument drar ut på tiden. Det tar faktiskt lika lång tid som spelningen senare kommer att göra. Jonas tappar tålamodet och går ur logen och avbryter sitt bands soundcheck med ett ”släpp in folket”.

Av den här kvällen att döma tycks inte populärmusik vara ett stort intresse

i Trollhättan. Längst fram står dock ett gäng tjejer, Jonas Game är nere på golvet och sjunger framför deras ansikten. Ungdomarna visar sig senare komma från en ett behandlingshem för unga kickers i behov av omsorg.

Sällskapet på scen är inga nybörjare direkt utan gör det bästa av situationen. När de så framför radiosingeln *ADHD* låter Jonas inte bandet gå in i breaket på slutet, utan istället sjunger Jonas genast den sista refrängen.

PÅ VÄG HEM, med bara 16 kilometer kvar till Göteborg, blir bussen stående vid en avfartsväg när klockan närmar sig elva. Punktering på vänster framhjul. Med telefonassistentens hittas reservhjulet. All utrustning i bagaget måste packas ut vid vägrenen innan domkraften kan användas för att lyfta bussen och göra det möjligt att byta ut det punkterade hjulet. Lugnast av allihop är Jonas Lundqvist, han går förstrött omkring och spelar på sin akustiska gitarr.

Johan Lothsson

...hösten är här

*och nu hittar du en stor del av
rough trades fantastiska skivor
till ett otroligt pris*

BORDER
MUSIC

ROUGH
TRADE

Köp dem hos

THE TARANTULA WALTZ

Bakom namnet The Tarantula Waltz döljer sig 22-åriga Markus Svensson som på egen hand skrivit både text och musik till låtarna på det självbetitlade debutalbumet. Själv tycker jag det är tråkigt att dela in musik i genrer, men man kanske skulle kunna kalla bandets musik för en försvenskad vemodig variant av americana.

– Dom flesta av låtarna på skivan skrevs redan när jag var 16-17 år. Jag var inne i en väldigt tung period då vilket också smittat av sig på texterna. Men grejen är den att jag skriver bäst när jag är deppig, säger Markus.

Och visst är det en ganska svart historia rent textmässigt, men musikaliskt så känns det bitvis både lekfullt och glatt. Efter att förra året ha slutfört inspelningen av albumet så tillbringade Markus våren i Skottland där ett 30-tal spelningar genomfördes.

– Jag kände att jag behövde komma bort ett tag, och eftersom jag ännu inte hade gjort klart med något skivbolag så bestämde jag mig för att bekanta mig med den skotska musikscenen som har rykte om sig att vara riktigt bra.

The Tarantula Waltz kan liknas vid rockpoeter som Kurt Cobain, Ryan Adams och Jeff Buckley. Men vad lyssnar han egentligen själv på för musik?

– Bob Dylans musik har hängt med mig sen barnben. Annars så är Townes van Zandt en av mina stora husgudar, fast just för stunden har jag snöat in på gamle countryhjälten George Jones.

Trots att den första skivan precis släppts så är det snart dags att bege sig in i studion igen. – Det känns lite grann som att börja om på nytt nu. Att spela dom gamla låtarna har fungerat som en slags terapi för att kunna bearbeta alla svåra stunder och minnen man bär med sig. Nu när dom slutligen är utgivna kan jag se framåt och gå vidare.

Trots alla motgångar så verkar Markus inte det minsta bitter. Det är en glad röst som möter mig och han verkar se ljus på framtiden. Och glad bör han vara. För The Tarantula Waltz är ett av höstens utopstecken på den svenska musikscenen.

Thomas Rödin

JONNA LEE

26-åriga Jonna Lee är både viljestark och målmedveten. På sin 25-årsdag bestämde hon sig för att släppa sitt debutalbum innan nästa födelsedag, ett mål som hon var en hårsman från att infria.

10 Pieces, 10 Bruises skulle ursprungligen ha utkommit just på Jonnas födelsedag, men släppet fick skjutas upp en vecka. Några dagar efter att albumet landat i skivdiskarna ringer jag upp henne och frågar hur det känns.

– Det känns jättejättejättebra. Det är helt otroligt, äntligen. Jag har egentligen hållit på med den här skivan sen förra sommaren. Jag började med att göra elektroniska låtar hemma, men sen skulle jag ut och spela live och då kände jag att jag inte ville åka omkring med laptops och syntar, det är inte min grej. Så jag började göra akustiska låtar istället och skrev

en del nytt också. Den skiva som till sist kom ut började jag jobba ordentligt med i april i år.

Skivan har celebert besök av Ed Harcourt, en av Jonnas stora idoler och numer även en vän, i duetten *And Your Love*, något hon ordnade på egen hand. – Jag skrev låten och sen skickade jag den till honom och frågade om han ville göra den med mig. Han gillade den och sen blev det så att vi jobbade mer ihop, han spelar en del på skivan.

Jonna Lees musik är drömsk och len singer/songwriterpop med poetiska texter och mängder av stämning, där sval sång blir pricken över i. När det gäller vad som inspirerat till de här låtarna nämner hon just Ed Harcourt och Leona Naess som musikaliska förebilder, men främst av allt London.

– Jag gillar murrigheten. Och så gillar jag att sitta inne och skriva låtar när det är dåligt väder.

Vad har du för mål med din musik?

– Att ta över världen, säger Jonna med ett litet skratt. På allvar. Jag vill släppa en massa bra skivor. Jag har hållit på länge och vill bara sprida min musik och ut och spela.

Innan Jonna Lee får tillfälle att ta över världen väntar turné med Maia Hirasawa under hösten, och därefter videospelning med nyfunne vännen Ed Harcourt.

Emma Rastbäck

EVA

– Om man måste stoppa in vår musik i en genre så skulle det väl vara aggressiv rock med psykedeliska inslag, säger sångaren Max Dupont.

EVA:s musik kräver några lyssningar, men i gengäld så håller den bra mycket längre än det genomsnittliga radioskvallet. Höganäsbandet har precis färdigställt sin första egenproducerade EP *Politicians and Musicians* som innehåller fem låtar. – Den är väl främst ett sätt att marknadsföra oss och visa publiken att vi finns. På vår nästa konsert kommer vi att dela ut den gratis till alla besökare och förhoppningsvis sprider dom sen den vidare till sina kompisar.

Hur viktigt är det att få ett skivkontrakt?

– Vår chans är väl att någon skivbolagssnubbe upptäcker oss via någon av våra konserter. Det handlar ju om ganska smal musik så chansen att bli signad till nåt av de stora bolagen är kanske inte så stor. Men självklart är målet att hitta någon som tror på oss och vill ge ut våra skivor.

Text och musik skrivs uteslutande av lillebror Max och utgår alltid ifrån honom själv.

– Att lyssna på texterna är lite som att läsa stycken ur min dagbok. Jag har ett behov av att skriva av mig och få utlopp för mina känslor.

Oftast behandlar texterna de alltid lika aktuella ämnena politik och kärlek och i kombination med Max kraftfulla, men ändå sårbara, röst så skapar de en solid grund. Musikaliskt blir det lite mer utflippat när kärv brittisk pop å la Radiohead paras med Nine Inch Nails tunga industrirock och en smula psykedelia.

– För oss är det viktigt att det är skillnad på hur vår musik låter live mot hur det låter på skiva. Det måste finnas utrymme för att improvisera och balla ur när man spelar inför livepublik, säger Max.

Låter det bara hälften så bra live som på skiva så ska man nog få igång publiken. Talang, självförtroende och spelglädje råder det i alla fall ingen brist på i bandet.

Thomas Rödin

KNIVDERBY

Ibland kommer musik från de mest oväntade ställen. Jag hade inte riktigt räknat med att ett band från Jönköping skulle skaka om mig så. Men Knivderby spelar en frenetisk och intensiv svensk punk som jag inte hört sedan Lådernunnan. Med låtar som *Hårdaste katten i stan* och *Satans mördare* är de precis vad ett *Idol*-stintt Sverige behöver. Bandet bildades för ett och ett halvt år sedan och har sedan dess mest spelat runt omkring hemstaden. – Fast det har inte blivit så mycket egentligen eftersom vår trummis är småbarnsförälder, säger sångaren och gitarristen Ego Boy.

Vad de gjort istället är att spela in en egenproducerad liten platta på en 8-kanalare i replokalen. Denna har de paketerat i en bit kakel som säljs från deras MySpace-sida. – Man gör ju inte så många ex av en demo så vi tog oss tid och slöjdade lite. Tidigare band jag varit i har gjort omslag i både fanér och masonit.

Knivderby består, förutom Ego Boy, av Karens (gitarr), Frank (trummor) och basisten Panik. Jag frågar hur det kommer sig att de sjunger på svenska.

– Jag har sjungit på engelska förut, men det blir så opersonligt, sen låter det lite hårdare

IDIOT KID

Intervjun med Idiot Kid kom till en början att präglas av kyrkor, jul och kristna lovsånger. Men stoppa undan dina religiösa kopplingar, Idiot Kid är inte här för att predika. Snarare tvärtom. De är, som de säger, usla på att marknadsföra sig själva.

Men just deras sound påminner närmast om levande ljus i en vindpinad kyrka. Drag-spel, plockade stålsträngar, voluminöst piano och mandolin. Allt i en stilla lunk, paradoxalt nog både tungt och samtidigt svävande.

– Nej, vi är inte religiösa. Kyrka och jul är egentligen ångest för oss. Men jag har alltid varit lite förtjust i kristen musik, till exempel Frälsningsarmén. Melodierna är jävligt vackra och det finns en tanke bakom, säger Linus Lutti.

– Det är samtidigt något deppigt över sådan musik. Jag förknippar den bland annat med ångesten över att behöva sjunga på skolavslutningar, skrattar Annsophie Lundin.

Både Linus och Annsophie uttrycker exalterat sina tankar kring debutplattan *Darkness in Our House*. Duon bildades för två år sedan efter en flytt från Gävle till Stockholm. Skivbolaget Slottet fick upp ögonen för dem och tillsammans med Johan Berthling (The Tiny, Tape) har debuten vävts samman.

– I början hade jag svårare för hans idéer än Annsophie. Jag tyckte dom var lite knepiga. Men nu har vi en gemensam uppfattning om Idiot Kids sound.

Avgörande för det ljudande resultatet har varit liveinspelningar.

– Det är viktigt för att finna den rätta känslan i tagningarna, snarare än att spela rätt, säger Annsophie.

Genom att på en liten turné framföra musiken från filmen *Farväl Falkenberg* med dess kompositör Erik Enocksson (som i sin tur spelade med Idiot Kid) fick de mersmak för att samarbeta med olika musiker och variera sin sättning.

Men de oroar sig inte över att bli för beroende av medmusikanter.

– Vi vill inte ha ett fast band. Vi kommer alltid att utgöra grunden, och ibland spelar vi ensamma. Då lär vi oss att anpassa oss efter olika situationer. Men visst är det kul när någon annan vill spela ens låtar.

Christian Thunarf

och tuffare att sjunga på svenska. Fast det tuffaste vore om man slapp rimma.

Medlemmarna lyssnar på allt möjligt men alla gillar tidiga Monster Magnet och Hot Snakes, annars är det mycket stonerrock, vilket jag tycker är lite konstigt med tanke på hur de låtar.

På deras kakel-skiva är det bara åtta låtar men Ego Boy säger att de har fem till. Ändå blir inte konserterna så långa.

– Kanske en 20-25 minuter, men det är lagom, jag tror inte folk orkar med mer av ett band dom inte hört förut.

Var kommer ert namn ifrån?

– Vi ville ha ett namn som lät som vi gör, och det tycker jag att Knivderby gör.

Men vad gäller skivkontrakt är Ego Boy bara sådär intresserad.

– Nej, egentligen inte, det låter som en klyscha men vi spelar faktiskt bara för vår egen skull. Det är så kul i replokalen.

Den första december kommer Knivderby i alla fall till huvudstaden för att spela på Broder Tuck, så de som har 25 minuter över för ett av Sveriges just nu intressantaste band tycker jag ska ta sig dit. Jag vet att jag kommer att vara där.

Mathias Skeppstedt

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

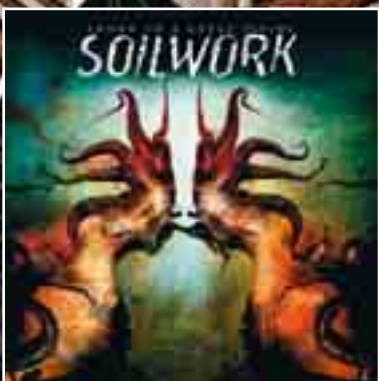
NIGHTWISH - DARK PASSION PLAY
NYTT ALBUM AV FINLANDS STÖRSTA METALBAND.
NU MED DEN SVENSKA SÄNGERSKAN ANETTE
ÖLZÖN. INNEHÅLLER HITSINGELN "AMARANTH".
TURNÉ I HÖST
NUCLEAR BLAST

**HAMMERFALL - STEEL MEETS STEEL -
TEN YEARS OF GLORY**
HAMMERFALL SAMLAR I HÖP SIG OCH SUMMERAR
SINA FÖRSTÄTTO AR OCH EN HELT
"OUTSTANDING" KARRIÄR I NÖM MUSIK LIV. DENNA
DUBBEL CD INNEHÅLLER ALLA HITS + TRE HELT
NYA LÅTAR OCH EN NY INSPELNING AV LÅTEN
"HAMMERFALL".
NUCLEAR BLAST

EPICA - THE DIVINE CONSPIRACY
EPICA TAR TILLBÄKA I GOTH METALLEN TILL TOP-
PEN MED ETT OSLAGBART ALBUM! KOMMER TILL
SVERIGE PÅ TURNÉ TILLSAMMANS MED SONATA
ARCTICA I OKT./NOV. KOMMER I TVÅ VERSIONER
VAR AV DIGIPACKEN ÄR STRIKT LIMITERAD OCH
DESSUTOM PÅ SNYGG VINYL MED TVÅ
BONUSLÅTAR.
NUCLEAR BLAST

SOILWORK - SWORN TO A GREAT DIVIDE
SVENSKA SOILWORK ÄR TILLBÄKA MED
UPPFÖLJAREN TILL HYLLADE "STABBING THE
DRAMA". MODERN, MELODIÖS DEATH METAL NÄR
DEN ÄR SOM BÄST. INNEHÅLLER RADIOFAVORI-
TEN "EXILE". SPELAR I STOCKHOLM 31/10 OCH
GÖTEBORG 1/11
NUCLEAR BLAST

HERMANO - INTO THE EXAM ROOM
MED INTO THE EXAM ROOM LÄMNA HERMANO
SIN GAMLA GENRE "STONER ROCK". KVÄR BLIR
ENBART ROCK. HERMANO LEVERERAR HÄR
ETT FULLÄNDAT ROCKALBUM MED
INFLUENSER FRÅN 60- OCH 70-TALET MED
SKÖNA INSLAG AV MODERN ROCK. MISSA INTE
DENNA!!
EUROPA TURNÉ I NOVEMBER
SUBURBAN

CRAZY LIXX - LOUD MINORITY
ÄNTLIGEN ÄR DEN HÄRI DEBUTALBUMET MED
ETT AV SVERIGES HETASTE BAND HAR ALLT:
MELODIER, FETA RIFF & ATTITYD! PRODUCERAT
AV CHRIS LANEY!
SWEDMETAL

**SONIC SYNDICATE -
ONLY INHUMAN TOUR EDITION**
SPECIALUTGÅVA I BEGRÄNSAT ANTAL MED BONUS
DVD! SLÄPPS I SAMBAND MED BANDETS TURNÉ
TILLSAMMANS MED BL.A. SOILWORK.. "A MONSTER
OF AN ALBUM" - ANDERS FRIDÉN
(IN FLAMES)
NUCLEAR BLAST

HELL N' DIESEL - PASSION FOR POWER
PASSION FOR POWER ÄR FULLÄDDAT
ROCKALBUM MED ELVA LÅTAR AV KVALITET SOM
ÅTERGER ROCK N' RÖLL SIN URSPRUNGLIGA
INNEBÖRD!
SMILODON

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!
Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis
lista på ringsignaler med bl.a. Candlemass, Dimmu Borgir,
Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish
och Sabaton direkt till din mobil.

HELLBORG JONAS - ART METAL
HÄR MÖTS ÖST OCH VÄST. HELLBORG BLANDAR
UPP SKÖN METAL MED JAZZ OCH INDISKA
INSLAG. TILLSAMMANS MED SIN INDISKE
VAPENDRAGARE OCH PERCUSSION MÄSTARE
SELVAGANESH HAR DE SLUTIT UPP MED TVÅ
METAL LEGENDER, JENS JOHANSSON (DIO
STRATOVARIOUS) OCH ANDERS JOHANSSON
(HAMMERFALL, MALMSTEEN). DETTA ÄR
SNYGG, KONSTNÄRLIGT FULLÄNDAD METAL.
BARDO INC

www.soundpollution.se
downloads, postorder mm.

Kärleken betyder mest

Jaqee har till slut hittat rätt, både som människa och artist. Och det är kärleken som är orsaken. Hon är sambo och känslorna har kokats ner till en musikaliskt mustig gryta kallad *Nouvelle D'Amour*.

Sedan vi träffades första gången för drygt sju år sedan har Ugandiskfödda artisten Jaqee vuxit in i just sin artistroll. Då var hon en begåvad soulsångerska från Göteborgs norra förorter som levererade vackra harmonier över andras beats. Nu har hon tillsammans med partnern Mattias Hellborg flyttat till mysygsiga stadsdelen Majorna och är i full färd med att upptäcka vad hon vill göra musikaliskt.

– Mattias är ju alltid musik, även när vi bara är hemma. Och jag blir uttråkad av att bara vara en bra sångerska, nu vill jag utvecklas som musiker också.

Musiken har växt fram via akustisk gitarr, dels för att Jaqee inte har tålamod med maskiner men även för att hon ville hålla processen enkel. Låtarna finns också i nedstrippade demoversioner och det är meningen att de ska hålla även om de bara framförs av två personer. – Det var viktigt att vi byggde musik som man inte tröttnar på redan efter tio lyssningar. Jag ville inte vara sentimental men exempelvis *Zion* är ju en tydlig låt med ett uttjatat ämne, så då måste jag ju fånga lyssnaren och vara tydlig med enkelheten.

Förra plattan *Blaqalixious* tycker hon var mer komplex, nu var hon mer influerad av mer ursprunglig musik som blues och sånt som tuaregbandet Tinariwen från Mali frammanar.

– Vi har varit oerhört kreativa ihop, sen vet jag inte om jag vill göra det igen, skrattar hon. Men det var skitkul att jobba med ett band i studion.

Hon säger att hon gick ur bilden av sig själv för att komma nära kreativitetens källa.

– Låtarna blir som dokument över perioden i vårt sociala liv, jag försökte fånga den romantiska bilden av att man träffar nån man klickar med. Plattan handlar om kärlek, jag mätte bra av att få olika typer av kärlek från många håll, jag omfamnar kärlek på ett avslappnat sätt.

Jaqees låtar är ännu mer organiska än någonsin, ibland snuddar de vid country, ibland reggae och

ibland vid flumfunk á la Cee-Lo Green. Det känns som varje låt består av lager som man måste skala som en frukt för att komma nära.

Samtidigt är hennes musik väldigt tacksam att sjunka in i. Allt kan tyckas motsägelsefullt, men hon har förenklat för att skapa mer tidlös musik. Och ändå finns det mycket spännande att upptäcka på *Nouvelle D'Amour*, och det även om man inte själv är mitt i en förälskelse. Det är en platta som växer för varje lyssning. Personliga favoriter är småfunkiga *Castara Blues* med sina Keziah Jones-drivande gitarrer, countryreggae-hybriden *Princess*, flummiga *Rasta la Vista* och skönt frisläppta *Pink Ark* med sin glädjespridande refräng.

Sångmässigt utmanar hon också sig själv mer nu, utan att försöka så mycket känns det som. Låtarna verkar styra sångens intensitet och inte tvärtom. Ett relaxat förhållningssätt som förutsätter självförtroende.

– Jag var blockerad kring plattan i slutet av förra året men vid femte skrivna låten släppte alla rädslor och jag bara hängde på. När jag sedan gjorde *Banjo Lullaby* visste jag att plattan var färdig.

På sistone har hon varit mer aktiv i musiken än nånsin, hon sjunger Billie Holiday-låtar med en stor orkester och har länge turnerat land och rike runt med folkhemsrockarna Nationalteatern.

– Komma ut och spela är en stressfaktor, jag känner mig grön utanför mina trygga ramar men man får lära sig speldisciplin när jag jobbar. Jag är hemmakär och det går åt mycket energi på resande fot så att vara hemma är en skön återställning.

Längtar du hem när du är ute och turnerar?

– Ja, men när det är kämpigt vet jag alltid att jag kommer att hålla på med musik på nåt sätt. Hade varit kul att fortfarande vara aktiv när man är lika gammal som dom i Nationalteatern.

Gary Landström

Johannes Giotas

Tio nummer. Tio skivor.

Julerbjudande 279:-

Ett år med Groove inklusive skiva: betala in 279 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress.

Tävlingar

Dagens skivrecension

Blogg

Exklusiva artiklar

Konsertrecensioner

Allt detta
och mer

www.groove.se

Musiken tar honom ut i världen

Stonebridge behöver egentligen inte släppa album för att vara aktuell. Med osviklig energi turnerar han som DJ runt i världen hela tiden. Men nu har det ändå blivit dags för hans andra album.

Vi träffas i baren på Felix Meritis, festival- och kongresscentrum för pågående Amsterdam Dance Event – ADE. Sten "Stonebridge" Hallström är involverad i ett samtal med en branschkollega, men avbryter och kommer överens med mig om att göra en intervju om några minuter. Han har ett hektiskt program under helgen; en spelning på The Zebra, där han har bjudit in sina DJ-vänner för en helkväll, intervjuer, skivbolagssnack, producentsnack och en spelning i England. – Jag ångrar att jag sa jag till spelningen i England ikväll, men nu är det för sent att backa ur, suckar Stonebridge.

Det är fredag. På kvällen ska han över till England och spela, för att på lördagen återvända till Amsterdam för Zebra-kvällen. Minst sagt stressigt, men Stonebridge är van. Varje helg reser han ut i världen och spelar inför en entusiastisk housepublik. Sedan Swemix-tiden, med oräkeliga producent- och remix-uppdrag och genom hans residentklubb i Stockholm är han självklart ett namn i Sverige. Men utomlands är det så väldigt mycket större.

– Holland är en bra marknad för mig. Jag åker hit ofta, och missar inte ett enda ADE. Det är ett fantastiskt bra tillfälle att göra affärer. Jämfört med Miami Winter Conference så är det mycket mer professionellt här. I Miami festar folk nätterna igenom. Det är kul, men inte riktigt vad jag vill ha ut av en kongress kring dansmusik.

Du spelar ute varje helg. Känns det alltid kul?

– Det kan vara slitsamt med försenade flyg och väntetid på flygplatser. Men varje gång jag DJ:ar övertygas jag om att det faktiskt är värt det. Den feedback jag får på en klubb ger en otrolig energi. Jämfört med hur det är att producera är DJ:andet så direkt. Återkopplingen sker i samma stund som man lägger på en skiva.

Men visst trivs han i studion också. Det är där han knåpat ihop sitt andra album *Music Takes Me* som släpps på egna etiketten Stoney Boy i dagarna. Ett album fyllt av pumpande, upplyftande och explosiv housemusik. Singeln SOS har redan invaderat förstaplatsen på houselistorna runt om i världen och

andra singeln *You Don't Know* lär gå samma sköna öde till mötes.

– Jämfört med förra albumet *Can't Get Enough* är det nya mer sammanhållet i soundet. Det blir väl så med ett första album – man vill slänga in allt man influerats av. På tvåan ville jag bygga vidare, men snäva in mitt sound lite tydligare.

House är rätt influerad av electro idag, men det märks inte på ditt album.

– Jag har varit med länge och vet hur det är med trender. Dom kommer och går. Jag har fokuserat på starka låtar som håller år efter år. Minimal- och electro-trenden just nu kommer snart att ersättas av något annat. Hoppas man på trender blir musiken snabbt daterad och det vill jag undvika.

Efter albumet är släppt väntar turnéer i Japan och Australien. Efter det blir det en mixskiva och sen börjar jobbet på ett tredje album, varvat med DJ-spelningar varje helg. Ledighet verkar inte existera i Stonebridges värld. Men han verkar njut av att musiken ständigt tar honom ut i världen.

Mats Almegård

BEDOUIN SOUNDCLASH

En siffra fel. Så lite krävdes för att Jay Milanovski skulle hinna sätta sig i sin bil och ge sig ut på tur. När jag fått det rätta telefonnumret fem minuter senare svarar Jay omgiven av tutande bilar. Mellan återkommande svordomar över inkompetenta medtrafikanters beteende får jag en pratstund med Bedouin Soundclashes sångare och frontfigur.

Den kanadensiska gruppen hade aldrig sett ett avsnitt av *Grey's Anatomy* tills för ett år sedan. Men när de blev tillfrågade att spela en låt i serien fick de göra hemlåxa. På bästa sändningstid i tredje säsongen av serien spelades singeln 12:59 *Lullaby* och framgången var ett faktum.

– Jag skrev låten till mina morföräldrar som gått bort, dom bodde på den adressen, berättar Jay.

Med skön distans till det "nyvunna" kändisskapet och framgångarna i hemlandet berättar Jay om hur livet förändrats sedan de "slagit igenom". Inte för att det kommit som en nyhet – men han beskriver frustration över att spelandet blivit en apparat som måste planeras.

– Det är svårt att hitta inspiration på beställning. Min största fruktan är att skrivandet ska bli ett maskinjobb och att motivationen ska ta slut.

Bedouin Soundclash har varit i Stockholm när de spelade med Danko Jones och Gogol Bordello på Eastpak Tour. Jay säger att de gärna vill spela i Sverige igen – och menar att det behövs för att vi i detta kalla land ska få upp ögonen för bandet.

De har spelat med The Slackers, Burning Spear, Vernon "Maytone" Buckley och The Skatalites. På senaste albumet har de bjudit in kompisar som Money Mark (Beastie Boys) och Wade MacNeil (Alexisonfire). En skara musiker vars musik är lika olik som Bedouin Soundclash musik är förutsägbar. Debutalbumet *Root Fire* hade mer influenser från dancehall, hiphop och reggae och var enklare för kritiker att sätta in i ett fack. I USA får de en ny stämpel var vecka.

– Till slut är det svårt att veta vad man är om man inte vetat det sedan tidigare. Vår musik är genrelös utan att för den delen vara utan själ, säger Jay.

Men jag skulle vilja säga att de skapat en egen genre, som skulle kunna få namnet street gospel efter deras andra album. Deras mix av reggae, gospel, rock, punk och soul är en skön och annorlunda fusion utan någon existerande motsvarighet. Lyssna på *Jealousy* and the *Get Free* och *Midnight Rocker* så förstår du.

Några bilköer, tutanden och svordomar senare avslutar vi telefonsamtalet.

Therese Ahlberg

Tillbaka med hög målsättning

Efter flera år i underjorden har Ken Ring tittat upp igen. Från sin nya position på hemmafronten drömmer han om en hit i hiphoppens hemland. Groove hälsade på hemma i Tyresö.

DET ÄR LÖRDAGSKVÄLL och Ken har nyss kommit hem från en promotionresa till Oslo. I köket lagar höggravida flickvännen Camila mat och bakar bullar med en kompis. Ken sitter i soffan med ett glas whiskey och slappar.

Kontrasten mellan familjeidyllen och skandalrubrikerna vi tidigare känt Ken genom är slående. Mycket har förändrats, men inte så mycket som man kan tro enligt honom själv.

– Jag är fortfarande samma snubbe. Visst jag är mycket mer med familjen. Om man går tillbaka fem år, då var jag ju beroende av kokain och sådär så visst har jag förändrats. Men det är fortfarande inte som att jag gått igenom värsta livsförändringen. Man kommer in i nya faser i livet.

– Mina barn har börjat skolan och det är fotbollsträning och massa saker som jag måste lägga min energi på, istället för att sitta och snorta en lina i studion liksom.

Även om han ger ett utförligt och upprätt svar på frågan verkar han måttligt road över ämnet och erkänner att han börjar bli trött på alla människor som hellre pratar om skandaler än hans musik.

Tanken på att göra ett album kallat *Äntligen hemma* har funnits i ungefär två år. Ingen av hans tidigare skivor var egentligen planerade men den här gången tänkte han ut hur det skulle vara och så växte ett album fram.

Det blev precis som han ville att det skulle bli.

Plattan har bara varit ute i en vecka men den har redan sålt långt över förväntan och fler skivor måste pressas. Ken är övervåldigad över all respons, han tycker själv att *Äntligen hemma* är den bästa platta han gjort.

– Jag tror att det kommer bli en käftsmäll för skivbranschen, att en rappare med min bakgrund fortfarande har en sådan trogen lyssnarskara. Det är fett, säger han och nickar lite sådär som bara hiphopare gör.

SKIVANS TITEL KÄNNS GANSKA talande. Det har gått sju år sedan Ken släppte en officiell platta på ett etablerat skivbolag och mycket har hänt sedan dess. Idag är Ken 28. Men han erkänner att alla skandaler och bad boy-stämpeln förmodligen gynnat honom i slutändan, och att han nog inte hade varit lika intressant efter nio år utan allt som har hänt.

– Visst kan jag ångra vissa saker jag orsakat folk omkring mig som min tjej, bar-

nen och familjen. Dom har fått ta mycket smällar för att dom associerats med mig. Men jag ångrar inget jag gjort. Allt i livet är en läxa och man lär sig av varje steg man tar. Och även om jag har förändrat mitt liv har jag fortfarande samma åsikter och jag kommer inte att vara rädd för att säga vissa saker.

KEN FICK SITT GENOMBROT när han var 19 med låten *Mamma* som handlar om hans mamma som dog i cancer när han var liten. Efterföljande singlar fick också stort genomslag och framgången var ett faktum.

Men efter Vattenfestivalen 1999 när Ken greps av polisen för att ha spelat sin låt *Spräng regeringen* blev det tyst. Åtminstone officiellt sett. För trots att etablissemangen inte ville ha något med honom att göra har fansen varit trogna och Ken har fortsatt att sälja plattor, utan skivbolag och marknadsföring.

– Det känns väldigt fett att jag lyckades även utan media och officiella skivsläpp. Jag känner mig hemma i mig själv nu och bekväm i situationen jag är i idag. Jag har byggt upp någonting som jag kan stå på.

ÄVEN OM KEN MENAR att han skulle ha kunnat få skivkontrakt när som helst under de senaste åren har han inte velat, främst för att slippa mediebevakningen. Men den här gången kände han att skivan förtjänade all uppmärksamhet den kunde få.

– Dom andra släppen kan jag känna har varit mer för mina fans, dom som älskar mig. Men den här skivan har växt fram till något så stort för mig att jag vill att alla ska få höra. Jag tycker inte man hör så mycket skivor som berör seriösa ämnen idag och det har jag försökt göra. Jag tror det här är en viktig skiva för Sverige, menar Ken.

Äntligen hemma har texter om krigsbarn, droger, politik och vårdnadstvister och inte minst handlar det om honom själv och hans barn. Det är väldigt ärligt och naket. Ken har alltid varit utlämnande i sina texter och han tror också att det är mycket på grund av det som han har så många fans kvar.

– Dom vet vad dom får liksom och jag tror dom respekterar mig för att jag är ärlig och gör ärliga låtar som är verklighetsbaserade och handlar om saker jag själv upplevt. För mig har det alltid varit en självklarhet att genom musiken berätta om mitt liv.

Det var så jag började och det var mycket därför jag började överhuvudtaget.

VOLYMEN PÅ MUSIKEN HÖJS och Ken ber flickvännen sänka, en procedur som upprepas ett antal gånger. Stämningen hemma är uppsluppen och även om Ken är lite sliten efter Oslo och alla intervjuer skämtar och pratar han mycket och verkar trivas ganska bra där han halvligger i soffan.

Det märks verkligen att familjen och hemmet betyder mycket för honom. Hans ögon lyser när vi börjar prata om hans barn och han har nästan svårt att hitta orden. Det är det enda han ångrar från hur han levde förut, att han inte hade så bra kontakt med sina barn.

Det försöker han ta igen idag och numera går familjen före allt annat. Det blir mycket fotboll med sonen och gymnastik med dottern. Barnen kan alla pappas texter utantill nästan, både på gott och ont.

– Det är inte så soft att min son sitter och sjunger med i bilen till texter om hasch och kokain och sänt, inte på något sätt. Men alltså seriöst, det är ju rätt svårt att hålla dom borta från musiken. Hade jag fått välja själv skulle jag ha lagt mina skivor i ett litet bankfack som dom fick öppna när de var typ 18 år. Men det går ju inte. Det här är mitt liv, det är ett 24-timmarsjobb.

Men hans sjuåriga son tycker inte att pappa är speciellt bra ändå, han tycker Mange Schmidt är den bästa rapparen i Sverige.

– Det är lugnt, säger Ken och skrattar, han ska inte tycka att pappa är bäst. Han borde som sagt inte ens lyssna överhuvudtaget. Och hellre Mange än något helt annat.

KEN SKRATTAR NÄR JAG undrar om han är Sveriges enda riktiga gangsterrappare. Men säger efter ett tag att på ett sätt är det nog sant och på ett sätt inte. Han lever inte själv som en gangster men umgås med flera.

Att sitta av tid i fängelse är ingen stor grej i hans kretsar menar han och säger utan omsvep att om han inte hållit på med musik hade han varit kriminell och försökt tjäna stora pengar där istället. Men han låter ganska glad över att det blev musiken och verkar stortrivas med sitt jobb. Att vara i studion och att stå på scen, de två grejerna är det absolut bästa av allt tycker Ken.

Allt det andra är bara verktyg för att kunna göra det. Och känslan av resultatet,

att ha gjort en bra låt eller ett bra framträdande, är det som får honom att fortsätta. – När det är gashudsmusik och gashudsframträdanden man gjort liksom, då är det fett. Den känslan man känner i kroppen då gör att man kan köra på i sex månader till.

KEN HAR NUMERA TVÅ alteregon, Ken rapparen och Ken producenten. Och det är stor skillnad mellan dem. Producenten är dödsseriös och en perfektionist medan rapparen är mer skoj och lek och som oftast spelar in det han skrivit och sedan låter det vara. Men det är som producent Ken vill jobba i fortsättningen.

Framtidsplanerna är stora och blicken vänd mot USA. Han har teamat upp med några andra producenter i Skandinavien och just nu är det mycket kontakter som knyts mellan dem och folk i USA. Ken var exekutiv producent för Smif N Wessons senaste album och han ser till att träffa alla rapstjärnor som kommer hit.

– Det handlar om att få det där första genombrottet, att sätta en låt på ett officiellt album som blir Billboard nr 1. Det är då dörrarna öppnar sig på riktigt. Säg om till exempel 50 plockar ett beat och lägger det på ett album, då är det färdigt liksom. Det är ju lite det man strävar efter. Men jag är inte långt ifrån, det är jag inte, säger han.

SOM RAPPARE TROR KEN att *Äntligen hemma* förmodligen är hans sista album. Att släppa ett till svenskt hiphopalbum på ett skivbolag i Sverige, det känns ganska långt borta.

Han kommer alltid att hålla på med musik, ”det är ju det enda jag kan”. Men på andra sätt än han tidigare har gjort. Just nu håller han även på med en hiphop-musikal om sitt liv. Men hans största mål, det råder det ingen tvekan om vad det är. – Den respons jag får just nu i Sverige skulle jag vilja få i USA, för produktionen. Då är min dröm uppfylld. Att ha en låt på en topptiolista på Billboard, det är mitt mål. Sen efter det vet jag inte, det finns inte så mycket kvar att uppnå sen liksom. Kan-ske ett helt album på Billboard, säger han och flinar lite.

Kycklinggrytan är klar och alla samlas kring matbordet, en ganska typisk lördagskväll hos familjen Ring.

Sara Thorstensson

Tveksamt euforisk

Anna Järvinens soloalbum *Jag fick feeling* har lyfts till stjärnorna av svenska och finska kritiker. Och det välförtjänt, men själv är hon tveksam till framgången.

originalfoto: Kristian Bengtsson

En småförkyld och stressad Anna Järvinen sjunker ner i fåtöljen framför mig. Det är sent i oktober. Vid det här laget har de svenska tidningarna hyllat hennes album unisont. Det verkar som att Anna Järvinens feeling smittade av sig på hela kritikerkåren.

För det lilla skivbolaget Häpna! innebär det naturligtvis en dundersuccé som de inte är helt vana vid. För Anna Järvinen själv kom det som en överraskning. – Jag har inte förstått det än och det gör mig lite rädd, fast det är klart att det mest är roligt, säger Anna tveksamt.

Varför gör det dig rädd?

– För att jag tycker att jag alltid jobbat i motvind och nu vill alla vara mina vänner. Det är jättekul, men tänk om det paralyserar mig? Jag borde väl vara euforisk och bara fira, men det är svårt. Är du bra på att fira?

Nja, inte jättebra.

– Du ser, det är inte så enkelt.

Nej, men när alla skriver bra om din skiva är det väl dags att smälla champagnekorkar. Eller är det Jante som sitter på din axel?

– Det är nog det tyvärr. Jag måste väl bli bättre på att fira.

Fredagen då vi träffas har Finlands största dagstidning Helsingin Sanomat gett *Jag fick feeling* fem stjärnor och skrivit att Anna är ”välkommen hem”. För en artist som i massvis med intervjuer pratat om sin längtan tillbaka till det Finland hon växte upp i är det naturligtvis väldigt smickrande och glädjande.

Av alla recensioner och artiklar kan man få intrycket att skivan mest handlar om Finland, men är Finland så viktigt?

– Vad tycker du det handlar om?

För mig är det poplåtar som handlar om relationer, känslor och möten med personer.

– Nej, du har rätt. Finland är viktigt, men det är ju bara en bit av mitt liv. Det där är väl faran med att skicka ut pressmeddelanden. Alla snöar in på det spåret.

Jag fick feeling känns i stora drag som en tonsatt dagbok där Anna Järvinen sjunger tvekande och skört om personliga reflektioner till ett 70-talsdoftande komp. Det handlar som sagt om Finland, men också om gamla vänner, förälskelser och om platser som Tjörn och Götgatan. Allt framfört med Anna Järvinens sär- egna röst och frasering.

Hur har du hittat fram till din röst?

– Jag har alltid sjungit, som liten sjöng jag till ABBA i smyg. Jag sjunger på känsla och dom flesta av låtarna på skivan har jag bara sjungit in en gång. Det är första tagningen på många spår. Jag tycker det blir bäst så. Det hörs när jag är rädd och inte vågar, det hörs när jag känner mig mer säker.

Är du ofta rädd när du sjunger?

– Nej, men jag var faktiskt livrädd när jag gick in i studion med Dungen. Gustav Ejstes är ett musikaliskt geni och det är givetvis fantastiskt att spela med honom, men samtidigt lite skrämmande. Sen känns det konstigt att ta upp folks tid med mina låtar. Dom får ju såklart betalt, men ändå.

Du använder dig mycket av glissando i din sång. Är det medvetet?

– Är det när en ton glider över i en annan?

Ja.

– Ja, det gör jag kanske, men det är omedvetet. Jag är bara sån. En gång gjorde jag misstaget att kolla på en intervju jag gjort i tv. Det var hemskt! Jag pratade så släpigt och det har jag aldrig tidigare upplevt att

jag gör. Förmodligen är det den släpigheten som blir glissando när jag sjunger. En del musiker blir lite förvirrade av det där. De vill följa mina tonglidningar, men jag vill att dom ska spela rakt och göra sina grejer.

Stundtals är det inte helt enkelt att höra texterna.

– Det är många som sagt det. Men det är inte gjort så med flit. När jag spelade i Granada ville vi hålla ner rösten, få den att bli ett instrument bland andra. Men den här gången ville jag ha fram sången. Min producent sa att jag skulle artikulera som en nyhetspratare så jag har jobbat med att sjunga tydligt. Skivbolaget ville dock mixa ner sången lite, så det fick bli så.

Skriver du texterna först?

– Nej, musiken kommer först. Den är viktigast. Sen följer texterna. Jag har aldrig varit särskilt intresserad av musik där texterna är viktigast. En text ska fungera och skapa samma stämning som musiken, så det är klart att de är viktiga. Men det handlar ju om musik.

Mats Almegård

Gary Landström

Pressa eller kopiera?

CD eller DVD? Eller duo-disc?

Vi har allt för ditt CD projekt.

Ständigt på fast forward

Väna isländska yrvärdet Hafdis Huld har gått ifrån dansscenen till lågmäld pop och barnmusik. Dessutom är hon utbildad kompositör och producent. Vi sitter ner för en pratstund under färgglada tavlor på Reykjavíks Konstmuseum under årets Iceland Airwaves-festival.

När hon var 15 år frontade Hafdis Islands största dansakt GusGus (som för övrigt gjorde en bejublade spelning på Iceland Airwaves kvällen innan), som hon hoppade av för att turnera med FC Kahuna. Men till slut tröttnade hon på hela danspartyt och flyttade till pojkvännen i England. Hemmet ligger numera i hans lilla hemstad King's Cliff, där hon trivs ypperligt.

– Får och fladdermöss finns utanför mitt fönster och Posten säljer scones. Det finns bara en pub, men i denna by bor vi med min katt Indiana Jones. Där får jag ro att koncentrera mig.

Efter hennes dansmusikkarriär började hon plugga komposition och produktion på universitet i England och för att ha råd med skolvärdighet jobbade hon bland annat som söndagsskolefröken.

Där märkte hon att barnen ville ha nya låtar att sjunga och ett frö var sått.

– Barn är intelligenta, dom är små vuxna personer som man måste respektera. Musik måste inte vara störig och jobbig för att dom ska gilla den.

Under en lång och tröttsam bilresa på Island med några syskonbarn bestämde hon sig sedan för att skriva nya sånger för barn att sjunga, det blev ett album med religiösa sånger – som sig bör för en söndagsskolefröken. Isländska barn är med och sjunger och plattan släpps inom kort.

Hennes debutsoloalbum *Dirty Paper Cup* är annars årets platta på Island. Den är en finstämd och mjuk liten singer/songwriterpralin toppad med Hafdis känslösamma och känsliga röst.

– Jag ville berätta historier, skapa en avslappnad atmosfär. Men jag tycker att

materialet är spännande även om plattan är lite sömnig, skrattar Hafdis och drar upp knäna mot kroppen.

Det man annars slås av är just diskrepansen mellan plattans återhållna och kontrollerade karaktär och Hafdis sprudlande lynne.

– Folk runt mig säger att jag alltid är i fast forward, och jag blir lätt distraherad. Men med *Dirty Paper Cup* ville jag se vem den mer vuxna Hafdis Huld är.

Vilken hon menar har varit lärorikt. Men i slutändan är hon ändå isländsk.

– Jag tycker att livet är lite som en saga, det är ändå så jag ser på det. Och ibland behövs definitivt lite isländsk galenskap.

Säger hon och dansar ut ur salen för att göra sig redo för sin spelning som hon avslutar med en banjokompad version av Madonnas *Material Girl*.

Gary Landström

Jobbar i det fördolda

Rapparen Infinity är kvar sedan tiden då vi satte Black Moses på Grooves framsida i april 1998. Då hette deras minihit *Oh God*. Musiken är fortfarande organisk och jazzfunkig med mycket själ, mänsklig gospel i en bransch med känslounderskott.

Black Moses hyr idag in sig i en studio i centrala Göteborg. Det är en liten studio, men det rymmer alla nödvändiga instrument och här görs mycket av det som ska bli deras nya skiva.

Jag träffar Infinity, som står bakom text och som driver det indiebolag som Black Moses ligger på. Björn Almgren, även känd som T.B.O.I, sitter också med i studion, och är hjärnan bakom musiken. Black Moses är även Johan Johansson på keyboard, Owe Almgren på bas och Anders Augustsson på gitarr.

Resan till idag har varit lång för Black Moses. De debuterade 1998 med sitt självbetitlade album. De blev Gramminominerade och deras videosingel *Oh God* snurrade några varv på ZTV:s playlist. Bandet njöt av uppskattningen vid deras rosade spelningar runtom i Europa. Tyvärr så hördes det inte så mycket mer efter det. Skivbolagskrångel och en däm-

pad kreativ lust gjorde att tiden rann ut i sanden.

Ur Black Moses föddes 2002 ett nytt band, Moses. De släppte skivan *Tales For the Better Known* som också den blev hyllad, och singeln *Black Man* spelades ganska flitigt på P3. Även det projektet lades på is och livet fick ta plats istället. Under tiden skapades Hugga-Mugga, det egna skivbolaget, som var ett steg framåt för Infinity och Black Moses.

– Det är skönt att äntligen ha kontroll, säger han med ett leende.

Vad betyder Hugga-Mugga?

– Det är ett äldre brittiskt ord som betyder att inte hålla sig inom ramarna. Att ligga lågt, inte vara så synlig och jobba i det dolda. Det är Hugga-Mugga.

Men att driva ett bolag kan också vara jobbigt, att hitta ny talang och att behålla de man fått med sig är något Infinity stöter på.

– Det finns inte tillräckligt med tålmod, alla vill tyvärr bli stjärnor över en natt. De inser inte att det är något man måste jobba hårt med och under många år. Musik sprider sig lättare idag, men det är oftast sämre kvalitet på musiken.

Under den snart tio år långa resa Black Moses gjort sen de släppte första skivan, så har teknologin och medias verkan på musikbranschen framskridit. En "one hit wonder" är inte långt borta och vem som helst kan bli superstjärna. Black Moses gör dock saker i sin egen takt.

Nya skivan förväntas komma ut till våren, under arbetsnamnet *Anti-Music*. Det är erfarenheten av att bli placerad i fack som har inspirerat till uttrycket. En sen kväll i studion uttryckte en av killarna i bandet sin frustration över att bli kategoriserad, "jaha, om det är dessa gränser och regler som måste följas för att vi ska göra musik så är det kanske anti-musik vi

skapar". Och Infinity ryggas lite tillbaka när jag tar upp ämnet.

– Folk vill helst sätta en stämpel på det vi gör för att göra det enklare, men vi är mer.

Första singeln som ska släppas heter *Linda*, och videospelning ska ske innan jul.

– Det är en kärlekssåt. Jag har alltid velat göra en kärlekssåt, berättar Infinity.

Han står bakom texten och Björn står för musiken. Jag får en förhandslyssning i studion och det låter experimentellt och annorlunda. Det är ingen ren hiphop, utan en mix av funk, spoken word, blues och jazz, med en rå, lekfull och opolerad yta.

Är detta er comeback?

– Vi ser inte det här som en comeback, utan mer som en ny fortsättning. Det kan vara skönt att det tar sin tid i en bransch som går fort, säger Björn Almgren.

Ysabel Arias

SAMBASSADEUR

»MIGRATION«

Ute nu!

"En av årets bästa plattor" SONIC

DOGGE

ÄR TILLBAKS!

ALBUM SLÄPPS
28e NOVEMBER

PRIS: 139.90

Music from **EMI**

ROCKS

UNDERHÅLLNING ENLIGT HAPPY
www.rock.cd

Superclásico

"Onlinepokern
tar ett
jättekliv framåt"
Inside Poker

"Hur häftigt
som helst!"
FHM

Upplev en ny dimension i onlinepoker

"Onlinepokerns
framtid är
här..."
Poker Player

Detta är onlinepoker som du aldrig sett
det förut.

Oerholigt realistiskt och djupt engagerande
- med PKR hamnar du mitt i händelsernas
centrum tack vare förbluffande 3D-grafik.

Men det handlar inte bara om utseende.
PKR fördjupar upplevelsen med funktioner
och nyheter som oändligt anpassningsbara
rollfigurer och känslöskontrollsystem som
kommer att lindra på hur onlinepoker
spelas för all framtid.

www.pkr.com

18+

PKR är en online poker spelare. Detta spel är ett virtuellt spel som inte kan vinnas eller förloras. Detta spel är ett virtuellt spel som inte kan vinnas eller förloras. Detta spel är ett virtuellt spel som inte kan vinnas eller förloras.

AGNOSTIC FRONT

Warriors

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

2004 kom New York-HC-legenderna Agnostic Front, efter en längre tids frånvaro, tillbaka med albumet *Another Voice*. Sångaren Roger Miret hade även skördat framgångar med mer traditionellt punkrockiga bandet The Disasters.

Men nu snackar vi Agnostic Front. Bandet som alltid satt ära och stolthet i att vara "true", ärliga, trogna och lojala mot HC-scenen och sina rötter. Vilket de definitivt fortfarande är. *Warriors* låter precis som genrens allra bästa band låt under 80- och början av 90-talet. Aggressivt, provokativt och hårt. Beundransvärt! Ljudet är förstås bättre än någonsin och mannen bakom detta, förutom bandet själva, är Roger Mirets brorsa och tillika sångaren i Madball, Freddy Cricien, som producerat kalaset.

Många band som försöker vara "seriösa på gamla dagar" gör ofta bara ett patetiskt, taskigt och b-mässigt intryck. Men Agnostic Front lyckas faktiskt låta trovärdiga och minst lika bra – om inte bättre – än förr. No offense. Debuten *United Blood* från 1983 är en klassiker, den kan inte tävlas med. Men att göra en platta som *Warriors* 2007 är inte illa. Tvärtom! Agnostic Front är uppdaterade men med arvet med sig i det riktigt tungt packade bagaget.

Carl Thunman

ALTER EGO

Why Not?

KLANG ELEKTRONIK/IMPORT

När minimaltechnon gått in i en återvändsgränd med samma låtstrukturer på tolv efter tolv är det skönt att någon kliver fram och skakar om förutsättningarna. Att det skulle bli veteranerna Roman Flügel och Jörn Elling Wuttke i Alter Ego var kanske ingen överraskning. De har varit med på technoscenen sedan början av 90-talet och vågar därför tänka utanför ramarna. Men sättet de gör det på överraskar ändå en hel del.

För att det skulle bli så knäppt och knasigt som på *Why Not?* kunde man inte räkna med. Stunsgit knorrande basgångar och svischande plog-ljud rider fram på en våg av mastiga beats. Det verkar som att alla infall fått plats och det ger en skiva som inte känns det minsta nervös. Alter Ego blickar inte en sekund på vad som förväntas av scenen eller publiken. De har knäpat ihop rolig techno som får låta hur som helst. Det känns eget och helt enkelt suveränt.

Mats Almegård

THE BELL

Make Some Quiet

BADMAN/BORDER

Debutalbumet har inte ens nått skivhyllorna, men musiken spelas redan i amerikanska tv-serier och vägen känns väldigt asfalterad för denna trio. En Stockholm- och Malmö-baserad trio som hittat hem till samma bolagsstall i Portland som My Morning Jacket, Erlend Øye, Sigur Ros och Arab Strap. Och det säger väl egentligen allt? Kan man tänka sig, kanske. Det bör dock tilläggas att The Bells musik inte bara innebär en puttrande gryta av trummaskiner och idel mörka, duktiga gitarmelodier av det vassare slaget, som i *Target Group* och *On And On*, där även Mathias Strömbergs till och från lite ostadiga och lite väl svengelska röst, äntligen passar in. Utan *Make Some Quiet* är ett rakt igenom kliniskt genomfört ingrepp på alternativpoppens tidiga år, med främst New Order och Echo And The Bunnymen och nutida Interpol under kniven. Men även jämförbart med svenska The Exploding Boy – som dock lider av exakt samma problem; om bara Mathias Strömbergs röst lyckas blomma ut – och inte bara under de mörkare Interpol-

aktiga spåren – finner jag ingen anledning till att inte råta på ryggen över ännu en lyckad popexport värd namnet. Den nya nya ordningen, så att säga.

Andreas Häggström

THE BLACK DAHLIA MURDER

Nocturnal

METAL BLADE/EMI

Döm aldrig en bok efter omslaget. Det passar perfekt in på The Black Dahlia Murder från Michigan. Killarna klär sig som laidback skejtare, tramsar i sina videor men spelar europeisk metall som jämförs med At The Gates och gamla Cradle Of Filth. Och det är så himla bra!

Deras musik är snygg, melodisk och aggressiv. Nya albumet *Nocturnal* skiljer sig inte särskilt mycket från det förra, båda funkcar som perfekta följeslagare i mörker – för den som ger musiken tid att sjunka in. Dessutom har The Black Dahlia Murder duktiga musiker: Trevor Strnad med sitt högpitchade growl och en trummis i Shannon Lucas som verkar må som bäst när mjölksyran klickar in. Lyssna på *What a Horrible Night to Have a Curse* eller titelspåret så fattar ni varför jag är så glad.

Torbjörn Hallgren

BLANCHE

Little Amber Bottles

LOOSE MUSIC/BONNIERAMIGO

Franskan har uttrycket nuit blanche, vilket ungefär betyder "en natt man aldrig går och lägger sig". De orden stämmer bra in på Detroitbandet Blanche. Jag får en känsla av att drömskt sitta uppe och nattsudda i skenet av stearinljus när jag lyssnar, men inte på något romantiskt sätt utan med lite smått kusliga skuggor som reflekteras på väggen bakom en fladdrande gardin som rör sig av en vinande höstvind från ett öppet fönster. Därute blåser färgsprakande höstlöv omkring i det ödsliga dunklet.

Men rätt var det är det morgon och solen lyser upp både sinne och mörker. Ibland associerar jag till Nancy Sinatra och Lee Hazlewood, som i *I'm Sure of it* och *The World I Used to be Afraid of*, men referensen till The White Stripes ligger inte heller långt borta, Tracee Mae låter stundtals häpnadsväckande lik Meg White. Låter nästan som om även Nick Cave & The Bad Seeds och Leonard Cohen vore med på ett hörn.

De är ett par också i vardagslivet, vilket säkert bidrar till att sångsamspillet blir extra ömt och glödande. Rösterna gör sig bra ihop. Den riktigt tidiga countryn finns med i botten, men man behöver inte älska country för att tycka om skivan. Blanche gör så mycket mer. De varierar med instrument som stråkar och banjo och blandar skickligt mordarballader, fransk chanson-antydan, tuffare 70-talsskitig rock och honkey tonk med nästan lite cajun-inspiration och dessa kontraster skapar spänning. Trots att grunden är gammeldags hör de ändå hemma i nutiden, med nyanssinnet och förmågan att framföra tidlösa berättelser och framkalla stämningar av skiftande slag.

Mathilda Dahlgren

BLITZEN TRAPPER

Wild Mountain Nation

SUB POP/BORDER

Tänk er att Akron/Family lägger ner hippie-attityden, flyttar till den amerikanska södern, blir självförsörjande bönder och kommer på att de vill göra en ny skiva. Ungefär så låter Blitzens Trappers *Wild Mountain Nation*.

Nu bor de i och för sig i Portland, men de har verkligen lyckats fånga ljudet av den amerikanska obygden på skiva. De är dessutom lika intensiva och lika bra på att plötsligt överraska med en på samma gång meditativ och stenhård kavalkad av riff och solon som Akron/Family. Bäst hörs detta på *Woof & Warp*

of the Quiet Giant's Hem, som tillsammans med lägereldslåten *Wild Mtn. Jam*, Beatles-ekande *The Green King Sings*, och tårframkallande *Summer Town* tillhör favoriterna. Skivan är grymt rolig att lyssna på, och även om Blitzens Trapper är flummigare än haschtomtar blir det aldrig studentkost. *Wild Mountain Nation* kommer höja mitt humör under lång tid framöver.

Sara Jansson

BOXCUTTER

Glyphic

PLANET 11/DOTSHOUSE

Dubstep är utan tvekan ännu en av dessa minigenrer från England som kort är härligt trendig, men som snart faller i glömska hos alla utom en dedikerad men väldigt liten grupp lyssnare. Vilket inte hindrar att några riktigt intressanta plattor med denna blandning av dub och mörk drum'n'bass produceras och släpps.

Glyphic är Boxcutters andra fullängdare, en skön mix av å ena sidan vackra flöjtmelodier och å andra sidan extremt elaka basgångar – inte nödvändigtvis samtidigt. Låtar som *Bug Octet* tar inga fångar i sina attacker med knorrig subbas någonstans ifrån jordens innandöme och intrikat Aphex Twin-liknande trumprogrammering. Skivan har en imponerande bredd utan att låta splittrad. Det är här det händer just nu, och du är skyldig dig själv att kolla upp det.

Henrik Strömberg

JOHNNY CASH

På Österåker

LEGACY/SONYBMG

Kulturgärning, någon? Ja, om inte detta kvalificerar som en sådan vet jag inte vad som skulle. Visserligen släpptes en LP 1973 med ett urval av låtarna som spelades på eftermiddagen den 3 oktober på Österåkeranstalten utanför Stockholm, men här är hela konserten med

en nykter och koncentrerad Cash. Cirka 130 personer såg spelningen och denna inspelning är enda dokumentationen, inget bildmaterial finns av säkerhetsskäl.

Och visst snuddar denna inspelning vid Johnnys klassiska fängelseinspelningar från Folsom Prison och San Quentin. Både i publikrespons och skärpa hos artisten. Det är jobbigt att påminnas om att Johnny lämnade ett stort tomrum efter sig när han gick bort. Men denna platta är i alla fall en liten tröst ändå.

Gary Landström

CIRKUS

Laylower

TENT MUSIC/BONNIERAMIGO

Jag är beredd att hålla med om att *7 Seconds* onekligen innebar en succé för Neneh Cherry. Men det blev inte mycket mer än så. Efter samarbeten med Gorillaz och Groove Armada, ett par verser av total tystnad och nästan ett inspelat album med Massive Attack är Neneh tillbaka i en helt ny kostym: Cirkus. I kostymen återfinns även Nenehs man Burt Ford, beatmakaren Karmil och hans flickvän Lolita Moon. Mycket kärlek med andra ord. Och jag är beredd att hålla med om att det faktiskt håller.

Bandet har flyttat från London till Stockholm och satsar nu på att genomföra en Sverigelansering av den skiva som för ungefär ett år sedan innebar ett slags genombrott i södra Europa. Ett ganska lovande och på sina håll atmosfäriskt tripphoppprojekt som hämtar sina influenser från platser du annars aldrig kommer att besöka. Akustiskt möter elektriskt möter soul och skapar en spänning som på sätt och vis återger en skitig och sammanfattande bild över de olika vägar Neneh Cherry tagit sen de eviga sekunderna till slut tog slut.

Andreas Häggström

BOB DYLAN

Dylan

COLUMBIA/SONYBMG

Det finns nog få som blivit ompaketerade och återutgivna och best of:ade mer än Bob Dylan. Ungefär vart tredje år så sätts samma låtar ihop på en, två eller tre CD-skivor, och ges ut lagom till skatteåterbäringen, jul eller något nytt påhittat jubileum. Dylan själv verkar inte bry sig det minsta, han spelar inte ens låtarna live längre.

Men nu har i alla fall Columbia bestämt sig för att det är dags igen, och som vanligt när det gäller Dylan så är det skitsnyggt. Boxen som innehåller tre CD-skivor är gjord som en gammal vinylbox, varje skiva kommer i ett mini-skivomslag med innerficka och allt och själva CD:n ser ut precis som en gammal LP. Till detta får man också en liten bunt med miniposters från klassiska Dylan-konserter och en tjock booklet med många foton och nyskriven text till skivorna. Så långt är allting bra och fint, men det är då det är dags att lyssna på skivorna.

Det finns inget nytt, utgivet eller ens live, bara samma låtar som alltid. Om man tittat på Dylans andra samlingar, så är detta *exakt* samma igen, bara lite fler låtar. Och detta är så fruktansvärt tråkigt och fantasilöst att jag inte ens är säker på vem som är menad att köpa den här boxen. Alla som överhuvudtaget har ens det minsta intresse av gamle Bob borde redan ha de låtar som de är intresserade av, om inte alla. Problemet är inte att låtarna är dåliga eller ointressanta, tvärtom är det ju Bob Dylan vi pratar om, problemet är att

urvalet är så fantasilöst och snålt att man tröttnar innan man ens läst klart låtlistan på första CD:n. Och hur någon överhuvudtaget kan välja bara en låt från *Highway 61 Revisited* övergår mitt förstånd, kanske kunde vi sluppit *Blowin' in the Wind* för 79:e gången och istället fått en *Ballad of a Thin Man* eller världens bästa *Desolation Row*. Sen på tredje CD:n så har de av någon otvivelaktig anledning valt de tre svagaste spåren från Dylans översedda mästerverk *Oh Mercy*, där borde i alla fall *Man in the Long Black Coat* varit med istället för till exempel *Ring Them Bells*.

Jag skulle kunna dra exempel efter exempel, men tänker inte trötta ut er med det. Nej, ska man lägga ner tid och kraft på att skapa en visuellt så attraktiv box så måste man locka med lite bättre låtar också, och hade det varit för mycket begärt med en eller två obskyra eller utgivna låtar eller B-sidor på varje CD? Den här boxen är tyvärr bara en lite större best of-version av *Greatest Hits 1, 2 och 3*, *Best of Volume 1* och *2* och *The Essential Bob Dylan*. Tragiskt!

Mathias Skeppstedt

AC/DC

Plug Me In
SONYBMG

Det var 1980 som 33-åriga Bon Scott kvävdes av sina egna spyor efter en helkväll på krogen. AC/DC gick in i en kris men hämtade sig snabbt. Och trots att första plattan efter Scotts död, *Back in Black* med nya sångaren Brian Johnson, är riktigt bra så blev AC/DC med tiden ett alltmör ojämnt band på skiva. Men live har de aldrig gjort någon besviken.

På denna välfyllda DVD-box kan man uppleva sju timmar tidigare utgivet material med bandet. Höjdpunkterna finns på den första skivan som spänner mellan 1975 och 1979. En ingående intervju med Bon Scott, som inte ser ut att må speciellt bra, sticker ut precis som TV-framträdanden. *It's a Long Way to the Top (if You Wanna Rock'n'roll)* från en TV-show i Sydney 1976 med en uppskruvad Bon Scott på säckpipa är överträffad.

Andra skivan innehåller material från 1980 och framåt. Där är höjdpunkten när bröderna Angus och Malcolm Young kör BB Kings *Rock Me Baby* tillsammans med Rolling Stones. Tredje skivan innehåller framträdanden från både Scott- och Johnson-perioderna. Sammantaget uppemot 60 framträdanden, och givetvis en guldgruva för alla fans och alla andra som är intresserade av underhållande rockhistoria. För det är precis vad AC/DC är: unik rock'n'roll-underhållning.

Jonas Elmgård

THE GAZETTE

Meaningless Art that People Showed
CLJ/BORDER

Sista konserten från the Gazettes *Decomposition Beauty*-turné hölls på Yokohama Arena, och på DVD:n *Meaningless Art that People Showed* ges en möjlighet att uppleva konserten, och lite obligatoriskt extramaterial, hemma i soffan. Baserat på den både stora och fullsatta arenan är The Gazette ett enormt populärt band, och deras plastrock gör sig faktiskt bättre än väntat live. Specialeffekterna, och för den delen scenkläderna, är svulstigare än under Rolling Stones senaste besök på Ullevi och publiken verkar älska det. Med risk för att låta som *Idol*-juryn så håller inte Rukis sång hela tiden, men resten av bandet klarar sig fint. Även om J-rocken de spelar inte hör till mina favoriter är det bra mycket roligare att uppleva musiken på en live-DVD jämfört med att bara lyssna på dem på skiva.

Sara Jansson

KANYE WEST

Late Orchestration
DEF JAM/UNIVERSAL

Denna Abbey Road-spelning från 2005 för 300 speciellt inbjudna är precis så storslagen och sprudlande som en rosbeprydd Kanye kan vara på scen uppbackad av mäktig kvinnlig stråkorkester och DJ A-Trak. Men så ger han även publiken förmaningar om att de måste uppskatta att de fått tag på dessa heta biljetter.

Och låtmaterialet är ruskigt starkt. Från inledande *Diamonds From Sierra Leone* via en härlig *Through the Wire* och en magisk *Heard 'em Say* med John Legend på piano till maffiga avslutningen *Jesus Walks*. *All Falls Down* och *Bring Me Down* är också höjdpunkter där Kanye verkar inspireras extra av texternas tyngd. Just blandningen av texternas skärpa och humor över stråkarna gör Kanye till en innovator och ledare. Som folk avundas. Att han är en mammig medelklassunge är i sammanhanget egalt. Det handlar bara om bra musik. Och Kanye är en av få som levererar totalpaketet som artist.

Gary Landström

COBBLESTONE JAZZ

23 Seconds

!K7/PLAYGROUND

Med hits som *Decompression* och *Marionette* har Mathew Johnson grundmurat ett rykte som en av minimaltechnons största namn. När han spelar i bandet Cobblestone Jazz tillsammans med kompisarna Tyger och Danuel är det en lite annan inriktning, även om minimaltechnon står i skarpaste fokus här med. Men i utkanterna smyer sig, som bandnamnet antyder, jazzen in. Främst i sättet som skivan *23 Seconds* tillkommit. De tre medlemmarna har jammade fram sina låtar på ett sätt som enligt dem själva har hämtat mycket inspiration från legendariska jazzskivbolag som Blue Note.

Men det är inte bara i tillvägagångssättet som jazzen är tydlig. Musiken på *23 Seconds* har rak 4/4 och typiska minimaltechnoljud; bubblande basar, klippetiklopp-syntar och alla annan lättigenkännlig rekvisita, men faktumet är att det också låter mer improviserat. Det betyder mindre stelheter, mer sväng. Mer lekfullhet. *23 Seconds* är därför en nödvändig skiva, som visar en väg ut ur den återvändsgränd där tyvärr fler och fler minimaltechno-producenter står och slår huvudet i väggen.

Mats Almgård

COH

Strings

RASTER-NOTON/IMPORT

Det känns som CoH, alias Ivan Pavlov, en ryss boende i Stockholm, har inspirerats av Alva Noto och Ryuichi Sakamotos samarbeten med vackert piano och rena sinustoner i skön förening. På *Strings* spelar CoH gitarr, flygel och dator, och det funkar väldigt bra. Han gör definitivt något eget av det. CoHs förtjusning i glitch och feta elektriska urladdningar till ljud passar som hand i handske med de analoga tonerna från flygeln och elgitarren. Allt förpackat i en attraktiv och relativt miljövänlig förpackning.

Henrik Strömberg

CRASHDIET

The Unattractive Revolution

UNIVERSAL

Stöckrockarna i Crashdiet har ett par hårda år bakom sig och rubrikerna har ofta kretsat kring bandets missbruk och tidigare frontmannen Dave Lepards död snarare än musiken. Därför markerar *The Unattractive Revolution* vändpunkten för Crashdiet, på flera plan. Dels har bandmedlemmarna kommit underfund med att deras tidigare livsstil leder till kyrkogården snarare än till de stora scenerna, dels har bandets nyförvärv, den finländska falsetten Olliver Twisted gett bandet en nytändning.

Förutom att höja sin nya frontman till skyarna, skryter Crashdiet med gästande Mick Mars och om sitt samarbete med den amerikanske storproducenten Kevin Churko (som bland annat har Ozzy Osbourne på sin CV). Och ingen rök utan eld. Olliver Twisted (som kan vara ojämn live) låter stundtals lysande på skiva, och med ett par riktigt schyssta rockspår (som *In the Raw* och *Falling Rain*) förs tankarna till ett skitigt Los Angeles i början av 80-talet. Skivans stora svaghet är dock att den är så ojämn. Halva rätt räcker tyvärr bara halvvägs.

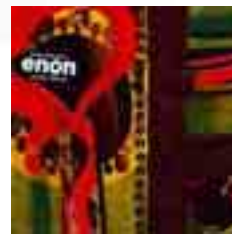
Sanna Posti Sjöman

THE CULT

Born Into This

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

När den brittiska rockshamanen Ian Astbury fick nog av all drama som omringat nybildandet av The Doors och hoppade av som ersättare för Jim Morrison för att istället återförena The Cult, var sångarens recept för framgång en stilistisk tillbakagång. De tio spåren på bandets

åttonde studioplatta består nämligen av mörk och okomplicerad (indie)rock som var bandets signum under andra hälften av 80-talet. Och efter ett virrvarr av bandmedlemmar (sedan 1981 har ingen banduppsättning varat längre än två år) är det fortfarande de två konstanta bandkamraterna Ian Astbury och gitarristen Billy Duffy som definierar bandet och dess sound. Låtmaterialet håller förvisso inte lika hög klass nu som för två decennier sedan, men bandets första skiva sedan 2001 är en solid rockplatta. Bäst är semirockiga *Tiger in the Sun*. Sämst är att skivan emellanåt tenderar att tappa fart och rör sig framåt som en gamling.

Sanna Posti Sjöman

DON'T BE A STRANGER

Frutti di Mare

V2/BONNIERAMIGO

Ett gäng rutinerade indietjejer har slagit sina musikpåsar ihop, Honey Is Cool + Fidget = sant. Resultatet är vilsamt och vackert, som den där morgonstunden när du hämtar andan för första gången på länge och ditt enda sällskap är eftertänksamheten och en kopp te.

We've Been Waiting for Too Long är en andakt i indiekyrkan, en bön om att den stora kärleken inte ska gå en förbi ackompanjerad av vacker stämningssång och Spiritualized-orglar. Låtarna smyer sakta fram genom dagboksliknande texter och det är egentligen skivans enda nackdel, det finns inga överraskningar, och det behövs för att fånga min uppmärksamhet skivan igenom – sån är jag. Men det är helt klart en av de bästa indieplat-torna Sverige hostat upp på mycket länge, *Frutti di Mare* är ett leende på mina läppar!

Camilla Hansson

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN

Alles Wieder Offen

POTOMAK/BORDER

När Radiohead släppte sitt senaste album för nedladdning på sin webbsida fick de mycket uppmärksamhet för att de lät filköparna bestämma hur mycket de ville betala. Tyska industrifarbröderna i Einstürzende Neubauten ligger dock steget före. Det är några år sedan de bestämde sig för att säga upp bekantskapen med skivbolag och satsa på sina lyssnare istället. Men bidrag från fansen, både ekonomiska och av mer konstnärlig karaktär, har de spelat in en rad skivor i studion i Berlin. Fansen har i mångt och mycket fått säga sitt om hur vissa låtar ska utvecklas. Hur soundet på skivan skulle bli. Tyvärr har det inneburit att Neubauten utvecklat sin

klassiska rocksida. Av skrotxperimenten från storverk som *Halber Mensch* är inte mycket kvar. Bara lite skrammel i bakgrunden.

Alles Wieder Offen är Neubautens mest tillgängliga album och dessvärre det minst intressanta. Sömniga ballader och tama melodier har inte varit Neubautens specialitet förr. Men det verkar som om det var det fansen saknat.

Mats Almgård

ELMO

Kamikaze Heart

BDPOP/BONNIERAMIGO

Elmos musik låter som den där demoinspelningen du gjorde när du var 14 år och tyckte att Broder Daniel sa allt om ditt liv. Fast bra.

Elmos blandning av postpostpunkiga band som Broder Daniel och mer sentida emoband som My Chemical Romance är behjärtansvärt uppriktig. Precis som Håkan Hellström och Morrissey före honom lyckas Elmo blotta sitt innersta helt utan manér eller intellektuella fasader. Resultatet är både patetiskt och korkat, ett annat utfall hade varit omöjligt; vårt innersta saknar smartness. När gränserna mellan det smakmässigt accepterade och det motsatta har suddats ut är Elmos musik bland den mest angelägna i musiklandet Sverige.

Jacob Hjortsberg

ENON

Grass Geysers... Carbon Clouds

BORDER

Det finns ingen tvekan om att Enon står på samma gnällrockiga grund som Sonic Youth. Många av låtarna kunde lika gärna varit gjorda av dem om de varit 15 år yngre och använt sig av syntar. Enon är Sonic Youth i Faint-tapping i mina öron, jag kan till och med sträcka mig till att säga att det är bättre, inte lika ojämnt och varje låt är en ny övertygelse.

Enonhissen har 12 våningar och för varje gång dörren glider upp upptäcker jag en ny uppriskande rockfest. Sångerskan i bandet, Toko Yasuda, är en kvinnlig felkoppling – en elstöt, hennes röst är ihärdig och nasal, den tuggar sig igenom mina hösttrötta sinnen. Denna platta är precis vad jag skulle ordinaera till de livsledda, de vardagströtta – helt enkelt alla som behöver skakas till liv.

Camilla Hansson

GENTLEMAN

Another Intensity

SONYBMG

Medan jag lyssnar på *Another Intensity* för första gången bladdrar jag i skivomslaget till albumet.

CHRISTIAN KJELLVANDER

I Saw Her From Here/I Saw Here From Her
STARTRACKS/BONNIERAMIGO

Så fort en artist eller ett band man har intresse av ska släppa nytt finner sig det där lilla nagnet i magen som får en att oroa sig över att det nya alstret inte ska vara bra, ett magplask. Jag känner aldrig den oron när det annonseras att Christian Kjellvander ska släppa ny skiva. Den behövs inte, och han bevisar gång på gång att han vet vad han pysslar med. Förvisso är jag inte så förtjust i *Faya*, den kändes konstigt svulstig, men *I Saw Her From Here, I Saw Here From Her* är steget tillbaka upp på den trygga och väl upptrampade stigen igen. Rak och väldigt intim singer/songwriter med countryvibbar, Christians stensäkra stämma och den där känsliga nerven som binder samman allting.

I all sin trygghet känns det nya albumet trots allt spännande och angeläget, men

jag har svårt att sätta fingret på vad som gör det. En av orsakerna är dock helt klart att det känns som riktiga, klart avskilda låtar som går att lyssna på en och en. Det är inte som exempelvis *Songs From a Two-Room Chapel*, som fungerade bäst som helhet. Låtar som *Big Black Sky* och *No Heaven* är bland de bästa Christian någonsin släppt, och jag kommer inte att oroa mig för magplask nästa gång heller.

Emma Rastbäck

"AN EXCITING NEW CHAPTER IN THE AVANTASIA STORY THAT IS CERTAIN TO BE A HIT WITH NEW AND EXISTING FANS ALIKE."
- POWERPLAY (UK) -

TOBIAS SAMMET'S AVANTASIA

TWO BRAND NEW SIX-TRACK-MINI-ALBUMS!
(BOTH CONTAINING 5 NON-ALBUM TRACKS & VIDEO MATERIAL!)

THE NEW FULL LENGTH ALBUM "THE SCARECROW"
OUT JANUARY 25, 2008!

OUT:
NOV. 19, 2007

**EXCLUSIVE ITUNES DIGITAL ONLY SINGLE "LOST IN SPACE"
EXTENDED VERSION FEAT. MICHAEL KISKE (EX-NELLOWEEN)!**

OUT:
NOV. 19, 2007

**"IN THE 20 YEARS OF NUCLEAR BLAST I HAVEN'T HEARD SUCH AN ENORMOUS AND TECHNICALLY IMPRESSIVE
RIFF-MASSACRE FROM ANY OTHER BAND OR ALBUM EVER!"** - Markus Stalper / NUCLEAR BLAST (owner/founder)

OUT NOW!

LTD. CD + HIDDEN BONUS TRACK IN SLIPCASE, GATEFOLD LP & DIGITAL DOWNLOAD AVAILABLE!

THE ATROCITY EXHIBITION EXHIBIT A

20 YEARS OF NUCLEAR BLAST

2 DVDS FOR THE PRICE OF ONE!

Feat. NIGHTWISH, DIMMU BORGIR, IN FLAMES, HAMMERFALL, BLIND GUARDIAN, EPICA, AFTER FOREVER, CHIMAIRA, GOTTHARD, AMORPHUS, SONIC SYNDICATE, SONATA ARCTICA, SIRENIA, DEATHSTARS, KATAKLYSM, THERION, THRESHOLD, CLAWFINGER AND MANY MORE!

Also feat. the complete NO history presented by Schmier (DESTRUCTION) and bonus part incl. treasures from dark cellars (old clips/video material from e.g. NIGHTWISH, PURGENT STEER, DIMMU BORGIR, HYPOCRISY, EDGUY, HAMMERFALL AND DESTRUCTION), nuclear battles and outtakes from hell.

LTD. SPECIAL EDITION 2DVD DIGI AVAILABLE! OUT: DEC. 03, 2007!

LTD. EDITION 4CD DIGIBOOK (DVD FORMAT) FOR A SPECIAL PRICE!

Feat. NIGHTWISH, DIMMU BORGIR, IN FLAMES, ANTHRAX, HAMMERFALL, BLIND GUARDIAN, HELLOWEEN, EPICA, AFTER FOREVER, CHIMAIRA, HYPOCRISY, IMMORTAL, HISHOCCAN, SOILWORK, EDGUY, GOTTHARD, SIRENIA, AMORPHUS, NILE, SONIC SYNDICATE, SONATA ARCTICA, EXODUS, DEATHSTARS, KATAKLYSM, THERION, THRESHOLD, CLAWFINGER, STRATOVARIUS, SUBWAY TO SALLY AND MANY MORE!

OUT: DEC. 03, 2007!

AGNOSTIC FRONT WARRIORS

THIS RECORD IS OBLIGATORY FOR EVERY HARDCORE FAN!
AGNOSTIC FRONT AT ITS VERY BEST!

CD, LIMITED BLUE COLOURED VINYL AVAILABLE!

**IN THE NAME OF THE KING
- A DUNGEON SIEGE TALE**

The official soundtrack!
Feat. NIGHTWISH, BLIND GUARDIAN, HAMMERFALL, AVANTASIA, EPICA, HIM, PANTERA and many other bands!

STANDARD CD AVAILABLE!

OUT:
NOV. 12, 2007

OUT NOW!

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++
**20 YEARS
NUCLEAR BLAST**

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!
OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 10000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... Or order free at
Nuclear Blast - Geschloßstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162 928026 - Fax 07162 24554 - email mailorder@nuclearblast.de

böcker

JOY DIVISION

Beröring långt ifrån

VERTIGO

Joy Division är på tapeten igen. Ett band vars korta men suggestiva avtryck i musikhistorien är djupt mytologiserat. På grund av sångaren Ian Curtis som hängde sig i sitt hem några dagar innan bandet för första gången skulle turnera i USA. Han lämnade fru och dotter efter sig. Ians änka Deborah Curtis skrev för mer än tio år sedan en bok om sitt liv tillsammans med honom. Nu har fotografen Anton Corbijn, som också fotograferade Joy Division, gjort en långfilm baserad på änkans berättelse. Och nu har boken den översatts till *Beröring långt ifrån*.

I Manchestertrakten på slutet av 70-talet, i punkens svallvågor, sökte ett gäng ungdomar efter något nytt. I kläm mellan Ians egna uttrycksbehov, epilepsisjukdom och äktenskapliga snedsteg ger Deborah Curtis oss en närgående berättelse som är väl värd att läsa även om du inte är inne på musiken. Det är en historia om en ung familj som går isär och en rockmyt som demaskeras, tyvärr utan att huvudpersonen kan ge sina ord om bestörtningen. De är exklusivt förevigade i Joy Divisions tidlösa läskatt.

Johan Lothsson

KENT

Texter om Sveriges största rockband

SONIC/REVERB

Boken innehåller en samling reportage och recensioner från åren 1991 till 2007 – från tiden då namnet Jones & Giftet nyligen gett vika för det nya namnet Havsänglar – till i somras då Kents höstturné sålt slut i ett nafs och Sverige väntade på nya skivan *Tillbaka till samtiden*.

Rent ekonomiskt och tidsmässigt är det här riktigt klyftigt. Att sätta ihop en bok av existerande material går snabbare än att skriva en ny. Reportagen är helt klart välskrivna och intressanta, men eftersom varje reportage gjort sitt eget reportage presenteras de från grunden och presentationen ser ungefär likadan ut. Om och om igen berättas historien om Eskilstunapojkarna som blev Sveriges största band. Det är just där det brister och blir irriterande upprepande.

Ytterligare ett problem är att Kent inte är särskilt intressanta. Ett skitbra band, javisst. Men inte tillräckligt intressanta för att man ska tycka det är kul att läsa femtioelva reportage om dem i sträck. För att vara ett så långlivat band så finns det förhållandevis få bandanekdoter (eller så är de taktiska och sparar dem till sina egna memoarer). Och de få spektakulära historier som finns, som när Harri Mänty blev kvarglömd i Minneapolis när han på jakt efter fyllepizza försvunnit från turnébussen, tjasas ut.

Det här faller in i kategorin "bra idé i teorin men den håller inte när det väl kommer till krian". Det är dock intressant att se hur texterna skiljer sig beroende på vilken tidning det handlar om. Perspektiven förändras ju onekligen beroende för vilken tidning det skrivits.

Om du tycker att Kent är det bästa som har hänt din skivsamling är det ju möjligt att du kommer gilla den här samlingen i alla fall. Läs den bara inte från pärm till pärm som jag gjorde. Dra ut på tiden och läs lite här och där, för i mängd och längd blir den skittråkig.

Lisa Andersson

Tänker att det är fint och att layouten tillsammans med fotot på en kostymklädd Gentleman med vita sneakers och keps passar till baktaktstonerna som vibrerar fram ur högtalarna. Läser av en slump tacksidan i slutet där min uppmärksamhet stannar på ordet *aprecilove*. Mitt favoritord sedan dess.

Jag är tyvärr inte lika lyrisk över albumet. Det är ju fortfarande Gentleman som levererat tre fulländade album hittills så förväntningarna är höga. Och javisst är Gentleman bra i vanlig ordning. Han har sin karaktäristiska röst, sina sköna tunes, tunga budskap om ditten och datten och bra samarbeten (Diana King, Jack Radics, Daddy Rings och Alborosie). Fine. Men jag är varken imponerad, road eller särskilt sugen på att trycka på repeat. Ja förutom på *Jah Love* och *Lack of Love* där Sizzla gästar. Resten av låtarna är bleka kopior av verk han redan åstadkommit.

Therese Ahlberg

HOLY FUCK

LP

XL/PLAYGROUND

Holy fuck vilken energi! Det går inte många sekunder på det första spåret, liveversionen av *Super Inuit*, innan jag är totalt uppe i varv trots att jag sovit alldeles för få timmar de senaste dygnet. Det här måste vara den mest maniska skiva jag hört på länge. *Safari*, till exempel, är en låt som skulle kunna få den mest kroniska narkoleptiker att aldrig sova mer. Ett Suicide för 2000-talet? Kraftwerk på LSD? På *Lovely Allen* låter de som The Verve hade kunnat göra om de hade haft lite självdistans.

Holy Fuck är ett band som verkar ha jäkligt kul ihop, och det hörs på skivan. Musik som är så här bra mår oftast bäst av att inte sönderanalyseras så det får räcka så. Men köp skivan och se dem live, just nu är de på den turné som förband till !!!, som de säkert spelar skiten ur.

Sara Jansson

JAY-Z

American Gangster

ROC-A-FELLA/UNIVERSAL

Jag gillar Diddys senaste platta *Press Play* som var en konceptplatta om en player inte olik Diddy själv. Musiken bestod av funkig blax och maskinell hiphop tolkad genom ett 2006-filter. Plattan funkade grymt bra på hög volym då basen fladdrar kring benen precis så som jag älskar.

När nu Kungen av NYC bygger vidare på sin återkomst till rappen gör han en konceptplatta om en droghandlare (inspirerad av Ridley Scotts gangsterfilm med samma namn) full av funkig blax och maskinell hiphop producerad av bland annat Diddy. Så även om Jay-Z:s flyt vid micken är skarpare än Diddys är likheterna mellan de två plattorna fler än skillnaderna.

För det handlar om amerikansk urban musik med soulursprung där texterna behandlar verklighetens tuffa villkor, Jay-Z försöker ta tempen på USA genom att berätta en dealers uppgång och fall. Och det är ett lyckat grepp. För *American Gangster* håller ihop bra samtidigt som höjdpunkterna är många. Även om jag kan tycka att Kanye är smartare och mer slick än HOV. Men HOV är å andra sidan hårdare.

Redan inledande skrämdande *Pray* (härliga körarr!) som målar upp bakgrunden från barndomen sätter tonen och lägger ribban högt för resten av plattan att leva upp till. När Jay-Z är så här fokuserad är han mäktig. Mullrande *Hello Brooklyn 2.0* som dissats både här och där hamnar i alla fall i ditt ansikte och efterföljande *No Hook* är blytung. Sedan följer blåsfyllda partyspåret *Roc Boys* som direkt höjer temperaturen när karaktären kommit upp i smöret. Egentligen är det väl bara Pharrell som levererar tama produktioner till *American Gangster*

(snyft...) medan Just Blaze och Jermaine Dupri lyckas bättre. Outstanding är ändå orgelbeklädda No-ID-spåret *Success* där Jay-Z och gamle antagonisten Nas krossar alla wannabees.

Riktigt jävla asfett är slutgiltiga betyget. Nu fanns det en förklaring till att HOV kom tillbaka från pensioneringen – han hade ju åtminstone en grym platta kvar i systemet som var tvungen att komma ut.

Gary Landström

JESU

Lifeline

HYDRAHEAD

Detta blir Jesus tredje släpp i år. De började med den fantastiska splittolvan tillsammans med Eluvium, sen kom demo-samlingen *Pale Sketches* med bara nya låtar och nu den här. Det är lite tyngre, och lite fetare än förra årets klassiker *Silver*, med sång gömd långt bakom Justin K Broadricks mattor av gitarrer och ljud. Det finns inte en tillstymmelse till refränger eller upptempo, bara stämningar, vågor av gitarrer som rullar över lyssnaren och en tyngd som sänker sig över en. Det är shoegazing uppdaterat för 2000-talet och just nu så gör ingen det bättre. Att sen gamla Swans-sångerskan Jarboe sjunger på *Storm Comin' On* gör ju inte skivan mindre attraktiv.

Mathias Skeppstedt

KENT

Tillbaka till samtiden

SONYBMG

Problemet med Kent är att de skämt bort oss så många gånger att förväntningarna är så höga att ingen människa kan leva upp till dem. Och detta blir ju inte bättre av att förra platta *Du & jag döden* enligt mig är deras absolut bästa stund. Men förhandsrapporterna skvallrade om laptops, färre gitarrer och ett europeiskt elektroniskt sound, och hoppet steg att kanske skulle det bli en klassiker till. Och då kom singeln *Ingenting*. Troligtvis en av de bästa singlar och melodier som herrarna klämt ur sig. Då var vi där igen med förväntningar.

Det första som slår mig är samma sak som med *Hagnesta Hill*, hur kan en skiva med så snygga och coola foton i CD-häftet ha en så tråkig och intetsärande omslagsbild? Jag fattar det inte. Men nog om det, *Tillbaka till samtiden* är en riktigt bra skiva med grymma melodier och några av de bästa texterna Jocke skrivit på länge, men med ett stort problem. Det känns som att Kent håller igen. Jag får intrycket av att bara det faktum att de ändrat ljudbild från gitarr till laptop ska räcka som utveckling. Men vi kräver mer än så. *Elefanter* är en helt suverän låt, kanske skivans bästa, som utnyttjar maskinparken fullt ut, och hade resten av skivan gjort det hade det troligtvis varit deras bästa skiva. Men så är inte fallet, och ofta känns som att de fegar ur, tar in en gitarr istället för ett snyggt ljud, och en billig discotakt istället för ett par schyssta trummor. Låtarna är starka nog men musiken har halkat efter. Kent hade här chansen att verkligen utforska laptopen, att göra en mörk och intensiv skiva, jag tror att de här låtarna hade tjänat på det. Som det är nu är det "bara" en riktigt jävla bra skiva, men inte en fantastisk, och vi vet ju att Kent kan det. Nästa gång kanske de vågar ta steget fullt ut.

Mathias Skeppstedt

LAND OF TALK

Applause Cheer Boo Hiss

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

En av höstens mest spännande debutplattor kommer givetvis från Montreal och såg sina första repor i samma studio som Wolf Parade och The Unicorns. Dottern till USA:s första kvinnliga alligatorbrottare, Elizabeth Powell,

tröttnade på ensamheten i singer/songwriter-skapet och handplockade en förträfflig trummis och basist. Vid ett första öra skulle man gissa på gamla studiomusiker från The Cardigans och Dinosaur Jr, eller kanske rockaren som antagligen skulle få sparken från The Concretes.

Det är stökigt och tungt utan att gå genom golvet. Det skramlar utan att gå sönder. Det är vemodigt, men aldrig riktigt deprimerande. Singeln *Young Bride* plockar delar ur trumspelet från Doves eviga popmästerverk *Pounding* och blir en slags smidig fusion mellan pop och rock som väldigt sällan når min tränga skivhylla. Det hela är en len, fantastiskt rytmisk knyttnäve signerad en sångerska som tydligt har ärvt det bästa från sin mamma och lika gärna skulle kunna vara frontkvinnan i The Concretes, stand-in för PJ Harvey eller en mjukare variant av Kim Gordon. Viktklass är relativt oväsentligt när mångsidigheten lyser som neon redan under debutakten. Bara i Montreal, mina vänner, bara i Montreal.

Andreas Häggström

JONNA LEE

10 Pieces, 10 Bruises

RAZZIA/BONNIERAMIGO

Kreativa Jonna Lee har spelat in en elektronisk skiva som inte kändes rätt, skrivit en låt som utvecklats till en duett med Ed Harcourt och startat egen klubb i Stockholm. I sin nuvarande akustiska skrud påminner hon om en varmare och mer lättillgänglig Stina Nordenstam. Jämförelser med Feist cirkulerar även i media.

Som bäst blir det när Beach Boys gör sig påmindra i ovan nämnda Ed Harcourt-duett, *I Wrote This Song*. Och visst hörs det att Ed Harcourt medverkat som både kompmusiker och medproducent på flera spår.

10 Pieces, 10 Bruises är hoppfull musik för regniga dagar, skriven av en person som gillar England för att det alltid regnar och fascineras av Agatha Christies deckarmiljöer.

Christian Thunarf

MISS LI

Songs of a Rag Doll

NATIONAL/BONNIERAMIGO

Allas vår indieälskling Miss Li är tillbaka med sin tredje platta på ett år – och fortfarande forsar det ut inspirerad och fradgande ompa-ompa-musik av bästa märke ur dalatösen Linda Carlsson. För att vara ärlig så älskar jag faktiskt hennes uppskrivade och frenetiska kärleksmässande!

Och vad finns det att inte älska? Musiken är melodios, charmig och kramigt öststats-romantisk vare sig gaspedalen är tryckt i botten eller inte medan Miss Li själv sjunger som en lärka. Eller en liten ängel. Eller en gäshuds-försedd och sprittande sångerska på väg in i ditt hjärta. Det låter ju faktiskt sinnessjukt bra! Igen. Med *Take a Shower!* som absoluta toppaste toppen.

Inga adjektiv är för stora när *Songs of a Rag Doll* kommer på tal. Om du väljer att inte ge Miss Li ditt öra tackar du nej till glädje och känslostormar jag vet att du skulle må bra av. Gör inte det. Hoppas aldrig Miss Lis källa sinar. Jag är med till slutet. Tack.

Gary Landström

LOS SUAVES NEGROES

A Lounge & Bossa Tribute to Turbonegro

DESPOTZ/PLAYGROUND

Att lämna distboxen i källaren och satsa på soft är en trend när det gäller att göra cover på hårdrock. Hellsongs gör det sedan några år tillbaka, härom året kom singer/songwritern Tony Naimas Dismember-platta. Nu kommer en likadan platta med olika artister och bara nertonade Turbonegro-låtar.

R E L E A S E 7 N O V

STEREO TOTAL (GER)

29/11 MALMÖ, INKONST

30/11 GÖTEBORG, STICKY FINGERS

1/12 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

CHRISTIAN KJELLVANDER

SUPPORT: KRISTOFER ÅSTRÖM

25/11 GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N

2/12 STOCKHOLM, RIVAL

FLER DATUM PÅ WWW.LUGER.SE

SÄKERT!

SUPPORT: DETEKTIVBYRÅN

3/12 STOCKHOLM, CIRKUS

FLER DATUM PÅ WWW.LUGER.SE

THE HIVES

4/12 STOCKHOLM, ANNEXET

SCOUT NIBLETT (US)

4/12 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN

8/12 GÖTEBORG, STICKY FINGERS

FLER DATUM PÅ WWW.LUGER.SE

JOSÉ GONZÁLEZ

+ PROMISE AND THE MONSTER

17/12 STOCKHOLM, CIRKUS

18/12 GÖTEBORG, LORENSBERGSTEATERN

ANNA JÄRVINEN

23/11 GÖTEBORG, PUSTERVIK/SKIPPERY PEOPLE

12/12 STOCKHOLM, KÄGELBANAN

FLER DATUM PÅ WWW.LUGER.SE

CARIBOU (CAN)

11/12 GÖTEBORG, PUSTERVIK

14/12 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN

FLER DATUM PÅ WWW.LUGER.SE

THE MAGIC NUMBERS (UK)

19/12 LUND, MEJERIET

21/12 STOCKHOLM, CIRKUS w/ SHOUT OUT LOUDS

HENRY ROLLINS (US)

14/1 STOCKHOLM, RIVAL

15/1 GÖTEBORG, LORENSBERGSTEATERN

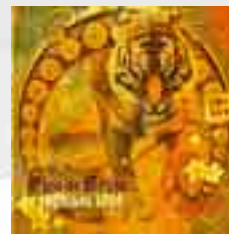
COHEED & CAMBRIA (US)

12/2 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

13/2 OSLO, ROCKEFELLER

QUEENS OF THE STONEAGE (US)

25/2 STOCKHOLM, ANNEXET

FÖR INFO OM DESSA SAMT FLER TURNÉER, ÅLDERSGRÄNSER,
TIDER, BILJETTER & FLER KONserter SE WWW.LUGER.SE

Jag har svårt för detta. Det kliar i skinnet på mig när Baby Blå kör sin version av *La Saboteur*. Inte för att hon gör det dåligt, utan för att jag bara får ångest av bossanova.

Men det finns de som gör verkligen gör det dåligt. Jag famlar efter stoppknappen när jag hör en gitarrknäppande version av *Babylon Forever* där gitarristen är otajt och missar att trycka ner strängarna ordentligt. Eller när *Are You Ready (For Darkness)* förstörs av osäker sångare som försöker dölja det med effekter.

Av detta drar jag två slutsatser: 1) Detta är inget för folk som mig, med båda fötterna i extremmetallen. 2) Despotz Records hade lite väl bråttom att göra skivan, och släppte igenom bra versioner som dåliga utan att ställa krav. Jag rekommenderar istället Hellsongs, vars cover på Judas Priest *Breaking the Law* fortfarande är bästa exemplet i genren – eller Turbonegro för er som ännu inte tagit tag i att lyssna på kultbandet.

Lite solsen i detta lounge och bossa-helvete hittar jag dock – Tony Naima, Sub Luna och New Moscow lyser starka på tributplattan.

Torbjörn Hallgren

MONSTER MAGNET

4-Way Diablo

STEAMHAMMER/BORDER

För drygt ett år sedan var Monster Magnets framtid oviss. Sångaren Dave Wyndorff kollapsade efter en överdos och flera spelningar (inklusive den i Göteborg) fick ställas in. Numera har den tidigare drogromantisierande frontmannen botats från pillerberoendet och anammat ett nytt motto: "Happy, healthy, and ready to rock!"

Monster Magnets sjunde studioplatta fungerar även som en demonmördare, då delar av skivan (såsom den alldeles lysande *I'm Calling You*) skildrar Wyndorfs kamp mot drogerna.

Precis som med sina tidigare alster visar stonerbandet från New Jersey att det egentligen inte alls är ett stonerband. På de tretton spårerna kryddas hårdrock med flumrock, garagerock och psykedelisk rock och Wyndorfs motgångar har definitivt inte smittats av på hans sångteknik eller råkänsla. Om man måste klaga på något, skulle det vara att fyrvägsdjävulen emellanåt kan kännas lite jämntjock. Något som inte ens den ultrapsykedeliska Stones-covern *2000 Lightyears From Home* kan råda bot på.

Sanna Posti Sjöman

OJOS DE BRUJO

Tchari Live

PIAS/BORDER

Har du varit i något Latinamerikanskt land? Då känner du säkerligen igen känslan jag nu kommer att försöka beskriva: du sitter i solnedgången i en bar, lätt solbränd, en iskall öl i handen, kyparen dukar trött av borden och vill hem. I bakgrunden hörs trummor och exotiska rytmer som inbjuder till dans. Det är hett i luften, några par dansar salsaliknande dans och svänger på höfterna för mycket. Känner du inte igen dig? Näja – du kanske någon gång har hamnat på Cuba Café i Malmö av misstag?

Ojos De Brujo gör världsmusik på hög nivå. De blandar friskt och eftersom jag har mitt hjärta hos reggaen är jag en sucker för Ojos De Brujos försök att göra något av Bob Marleys *Get Up Stand Up*. Deras version är inte i närheten av lika bra, men bra räcker. Bättre är deras alldeles egna *Todo tiende* och *Bailaores*.

Therese Ahlberg

PENNY CENTURY

Between a Hundred Lies

LETTERBOX/FORTE

Hösten har kopplat ett fast grepp om Sverige och världen är grå. Det släpps countryskivor med såsig sång, mediernas musikbevakning domineras av *Idol* och snart är inte ens träden

färgglada längre. Fruktat icke, det finns en räddning från att gå under: Penny Century.

Östersunds-sextetten bjuder på sitt nyligen utkomna debutalbum på pop som inte behöver kategoriseras mer än så, pop som är innerlig, färgglad och levande. Vardagsrealism och eskapism vandrar sida vid sida och de bitterljuva texterna är fångslande poetiska. Ackompanjerat av allt från klassiska popmelodier till Bear Quartet-osande gitarrer, från sparsamt gitarplock och trendriktiga saxofoner blir *Between a Hundred Lies* en nästan perfekt popsvisa.

Allra bäst är Penny Century i låtar som *Too Bitter to Be Charming*, *What You Never Learned to Say* och *Another Day Leaves So Slow*. Fantastiskt självhäftande melodier och Julia Hanberg sopar banan med popskenens i övrigt så falsksjungande sångerskor. Jag tror att det här är svensk pops framtid.

Emma Rastbäck

PET SHOP BOYS

Disco 4 – Remixed by The Pet Shop Boys

PARLOPHONE/EMI

Det har varit en del samlingar och liveskivor från Neil Tennant och Chris Lowe senaste tiden. Huruvida det beror på skrivkramp eller skivbolagens tilltro till höga försäljningssiffror på samlingar låter jag vara osagt.

På *Disco 4* har Pet Shop Boys samlat några av sina remixer genom åren. Det är en rätt brokig samling om man ser till originallåtarna; Madonnas *Sorry*, Yoko Onos *Walking On Thin Ice*, The Killers *Read My Mind*, David Bowies *Hello Spaceboy*, Rammsteins *Mein Teil* och Atomizers *Hooked On Radiation* samsas med egna *Integral* och *I'm With Stupid*. Men på *Disco 4* hörs det inte någon vidare skillnad om det är disco eller rock i grunden. Allt har körts genom den effektiva PSB-mixmaskinen. På andra sidan har upptempolåtar i popdiscoformat matats ut. Går man till PSB för en remix vet man vad man får ut verkar det som. Så den enda kvalitetsskillnaden man kan tala om beror inte på remixen, utan på originalet. Därför är det Yoko Ono som är intressantast och Rammstein som är sämst på den här skivan.

Mats Almegård

PETTER

God Damn it

UNIVERSAL

Söderkisen som en gång gav den svenska hiphopens kommersiella break ett ansikte är idag lite av en björnfader i sitt game. Petters sjätte album har nu kommit och vare sig det är med kärlek, hat eller hatkärlek så spetsar hiphopsverige fortfarande sina öron.

Alltsedan debutalbumet *Mitt sjätte sinne* har jag ofta upplevt det som att Petter släpat Timberlandkängorna i en grädisigt Stockholms-romantisk underton. Med jämna mellanrum har smoggen brutits av med ett ljus – *En banger*, *Tar det tillbaka* och *Storstadssidyll* är några exempel. Så när *God Damn it* (med Petters hittills helt klart snyggaste konvolut) kläms in genom mitt brevvinkast är entusiasmen inte överväldigande. Den gallsura eftersmaken från singeln *Det gör bra nu* sitter måhända kvar lite latent. Men redan i takt med första genomlysningen slås jag av hur merparten av skivan faktiskt är något annorlunda.

Introt slår igång med en alert trumloop och Mikael Persbrandt agerar allvarsamt språkrör för Petters hiphopkänslor. Med pampig produktion av Snook-rapparen Kihlen sparkar singeln *God Damn it* sedan igång. Det är ett solklart singelval, men som annars mest är tråkig paragrafhiphop och som inte heller speglar resten av albumets innehåll. Tillsammans med *Säkert!*-Annika Norlin byggs låten *Logiskt* upp till en ganska vacker självran sakande berättelse

om spänken, kärlek och gräsinnena. Visst må det hela vara väldigt tralligt och poppigt, men det fungerar ändå bra med sin lekfulla kontrast mellan tonerna och orden.

Först halvvägs in på plattan kommer parad-numret *Frustration*. Det är årligt, enkelt och långsamt headnoddande när Petter återigen blickar inåt och Ken Ring körar till ett släpigt beat signerat Ishi. *Se dej igen* med sin enkla danstakt och *Goda dagars magi* med 80-tals trummor och The Embassy-sampling är två spår som undgår att fånga mig – men ändå känns lockande och intressanta. Samarbetet med Freddie Wadling i *Soptippsvärld* är bäst beskrivet som mäktigt. Petter talar visdomsord om arvet vi efterlämnar (dags att sälja sin SUV nu?) och Fille rundar lågmält av innan refrängen vältrar ut och lockar fram gåshud.

Gamla ränder sitter givetvis svagt kvar och *Fresh*, *Stor stil* och *Ställ dig upp/Rör dej in* är därför exempel på den mer intetsägande och tråkiga slentrianmusiken som på tidigare Petter-album fått ännu mer utrymme. Skivans helhet och slutbetyg dras därför ner, men klart står i alla fall att det för en gång skull känns som att Petter vågar ta ut svängarna och ge efter för lite mer lekfullhet och spontanitet. Han har tidigare nosat på bland annat trubadur-musiken och framförallt klubbhiphopen, men det är först nu som det mer fulländat resulterar i nya grepp med en mer imponerande bredd.

Erik Hjortek

ROBERT PLANT & ALISON KRAUSS

Raising Sand

ROUNDER/UNIVERSAL

Det känns lite väl enkelt. Ett sätt att komma iväg några dagar från vardagen. Robert Plant som alltid gått sin egen väg, bland alla dinosaurier i musikvärlden har Robert valt det oväntade. Sitt intresse för den nordafrikanska musiken som han gjort till sitt egna lilla signum. Valet av Steve Albini som producent på skivan *Walking in to Clarksdale*. Enligt en källa ska Steve ha släppt allt när han fick det samtalet. Större än så kan det inte bli tyckte han.

T-Bone Burnett har producerat *Raising Sand*.

Det är 13 låtar skrivna av lite olika artister; Sam Philips, Gene Clark och Tom Waits för att nämna några. Alison Krauss sjunger vackert med sin väna stämma. Robert Plant?! Tja, han sjunger han med, Varför han medverkar fattar jag inte riktigt. Eller jo, visst gör jag det. Robert är en snäll kille som ställer upp för sina polare.

Raising Sand kommer inte alla att skriva in sig i musikhistorien som ett stort verk. En axelryckning eller en parentes av två artister på semester. Ser med stor förtjusning fram emot Led Zeppelins återföreningsspelning i London. Det kan inte bli något annat än succé. Världens bästa band genom tiderna kan inte misslyckas trots att det gått en massa år. Att de dessutom lovat att spela nytt material får mina ögon att tåras av lycka.

Per Lundberg BG

THE PYRAMIDS

The Pyramids

DOMINO/PLAYGROUND

Det finns tillfällen när jag är lite extra glad över att få skriva recensioner. Nu till exempel. En av de bästa skivorna på min lista det här året har nämligen med största säkerhet gjorts av två rymlingar från The Archie Bronson Outfit.

The Pyramids består av två maniska galningar som spelar sina instrument sönder och samman, hela tiden med en fuzzig dist som nästan lika gärna skulle kunna vara ljudet av en trasig motorsåg (fast det kan också vara en Big muf). En av galningarna är dessutom ett nervvrak till sångare som med en underdog-attityd kämpar för att få den lågt mixade sången att höras över de malande gitarrmatorna. Förutom när The Pyramids i mitten av skivan tar en kort vilopaus på fina *Guitar Star* öser de på bättre än Freddy Krueger när han väl sett ut sina offer. Ett smygande obehag, tänk Pere Ubus *Heart of Darkness*, är ständigt närvarande, precis som garageinfluenserna. De senare kommer allra bäst till sin rätt på *Hunch Your Body, Love Somebody* som är det svängigaste jag hört i genren sedan, ja – någon-

playground music presents WINTER HITS

JENNY OWEN YOUNGS

"Batten The Hatches"

28/11 Stacken/Nalen,
Stockholm [SE]

V/A

"House Soundtrack"

Elvis Costello, Joe Cocker etc.

ELLIOTT BROOD

"Ambassador"

Kanadensisk country.

C-64

"C-64 Orchestra"

20-årsjubileum.

UNGDOMSKULEN

"Cry baby"

Debutalbum ute nu.

AMIINA

"Kurr"

Ny singel med Lee Hazelwood.

COBBLESTONE JAZZ

"23 Seconds"

Coverbild på DJ Magazine.

SAMIM

"Flow"

Innehåller hitsingeln "Heater".

BRITNEY SPEARS

Blackout

ZOMBA/SONYBMG

Brittan, Brittan. Vare sig man dreglar över denna 25-åriga tjejs senaste skandaler i det som utgör hennes white trash dokusåpeliv eller fylledansar till hennes gamla hits är hon en del av vårt västerländska popkulturrella arv. Och en del låtar har ju varit riktigt grymma och väl tajmade i tiden, därför har hon också sålt kolossala 83 miljoner plattor worldwide.

Och ser man bortom Madonnakomplexet är *Blackout* en riktigt spännande platta. Mes-tadels på grund av svenska producentduon Bloodshy & Avant. Känns som de sparar de knasigaste och coolaste idéerna till Brittan, vilket hon definitivt mår bra av. Danja har lagt flest spår utöver svenskarna, men dessa känns oftast tamare. Det handlar ändå rakt igenom om knorrig elektronisk popmusik med fejkigt sång och modern r'n'b-snygghet. Jag har ju länge varit en sucker för The Neptunes produktioner, som också känns som blueprinten för hela denna genre vare sig Nelly Furtado, Beyoncé, Rihanna eller Brittan står bakom micken, men deras *Why Should I Be Sad* är förhållandevis trött i jämförelse. Tillbaka då till Bloodshy & Avant.

Radar har en futuristisk vers som leder fram till en snärtig refräng, *Freakshows* flubbar

skulle definitivt vara värdigt Madonna (jag ser framför mig att Marilyn Manson körar på en sån låt) och *Toy Soldier* är en rakare upptempoströpräke med huliganrefrång som funkar hur bra som helst. Men bäst är ändå deras robotaktiga *Piece of Me* med sin monsterrefräng. Brittan är här också extremt öppen och kaxig vilket hon borde vara oftare. Det är nog här hon missar målet lite. På en platta där hon kan styra allt själv (?) har hon ju chansen att vara explicit och personlig – precis det som folk som bladdrar i sladderblaskorna önskar sig. Hon borde dissa KfEd stenhårt om det behövs. Inte fega ur. Men hon kanske inte är så tuff. *Piece of Me* hintar dock att hon har skinn på näsan. Fan, det måste hon ju ha vid det här laget! You go girl!!!

Gary Landström

playground

ever

IK7

ROUNDER

NETTWERK

SIX SHOOTER RECORDS

Köp den hos

ginza.se

skivor

sin. Obehaget blir mest påtagligt i *A White Disc of Sun* och avslutande *Glue You*, men hela debutplattan präglas av en desperation och galenhet som inte liknar något annat. Musik som gör en lycklig. På ett konstigt, men bra, sätt.

Sara Jansson

KEN RING

Äntligen hemma
P.O.P.E./PLAYGROUND

Utöver att jag lyssnat på Ken en del genom åren har vi två gemensamma nämnare; han är sedan ett par veckor min Facebook-kompis och dessutom bor min kusin (som jag hälsat på några gånger) i Kens hemtrakter Hässelby. Har dock inte hittat någon Ken-platta i de butiker i Hässelby centrum som jag kollat i...

Äntligen hemma ska vara hans sista platta. Sju år efter senaste officiella plattan. Vet inte om man verkligen ska tro att han kan hålla sig borta från det han älskar nästan lika mycket som sin familj. Kanske blir han producent och släpper rapkarriären? Vore trist tycker jag.

För *Äntligen hemma* är en gråtmild och känslös platta där Kens barn tornar upp sig som det viktigaste. Det peakar i *Kelian* där han hyllar sin son och dottern Rebecca sjunger refrängen och i *Bryter tystnaden* där han målar upp sin sida av tvisten kring dottern. Och just texterna går fram väldigt tydligt vare sig han snackar om häktet, krigets barn, sin hemstad eller vårdnadsproblem. Han påminner inte så lite om Tupac som också lyckades vara både tuff och känslös och komma undan med det.

Vis av skadan är Ken inte extremt öppenhet, men han dissas ändå rappare och kändisar, så klart. Och beatsen är riktigt feta, framförallt har norrbaggen Tommy Tee överträffat sig själv. Rappen är djup och känns rakt in i hjärtat, på något sätt känns det som han hittat hem och att vi är några som saknat honom.

Välkommen hem Ken, hoppas du stannar. Du skulle nog kunna bli folkhemsstör även om du inte vill köra Allsång på Skansen.

Gary Landström

SEAL

System
WARNER

Efter att i slutet på 90-talet närmast försvunnit helt från rampljuset så blev 2004 års *Seal IV* en värdig comeback för denna ärrade hjälte.

Men där förra skivan bjöd på skön souldränk pop, så är det här snarare ett steg tillbaka mot det dansanta soundet från debutskivan. *System* är helt enkelt 45 minuters uppvisning i hur bra dansmusik kan låta. Visst finns det en känsla av 90-talet går i repris över en del av låtarna, men det känns aldrig daterat. Kanske är tiden inne för att omvärdera förra decenniet och inse att den europeiska dansscenen trots allt innehöll en hel del guldgruv. Namn som Sting, Roger Sanchez och Haddaway ploppar upp i mitt huvud under tiden som *System* snurrar i stereon. Singelsläppet *Amazing* sätter sig som ett häftplaster i huvudet redan efter första lyssningen och jag kan liksom inte få nog av den. Tillsammans med titellåten och gitarrdrivna *Dumb* utgör den plattans starkaste stunder. Men fan vet om här egentligen finns några direkt svaga spår. Att rösten finns där är knappast någon nyhet och när han dessutom visar sån fingertoppskänsla i låtval och arrangemang har jag svårt att se att det kan sluta i annat än succé. Han må vara bespottad och hans musik kallas hissmusik, men sanningen är i mitt tycke att Seal är en av de senaste decenniernas mest mångfacetterade artister. Hade de spelat sån här musik i hissarna hade jag gladeligen åkt hiss flera gånger om dagen.

Thomas Rödin

SEETHER

Finding Beauty in Negative Spaces
SONYBMG

Sydafrikanska Seether gör grungen ny och fräsch igen. De tar det bästa från Alice In Chains, Stone Temple Pilots och Pearl Jam och får den för en stund att verka ny igen. Givetvis med en stor dos egenhet. På *Finding Beauty in Negative Spaces* finns inte många plumpar. Kanske nästista sega *Eyes of the Devil* inte håller högsta klass. Annars finns alla låttypen. Lugna akustiska låten. Hårda låten med f-ordet i refrängen. Seether är i mina öron ett mycket bättre band än konkurrenterna My Chemical Romance och Billy Talent.

Per Lundberg GB

SEPTEMBER

Dancing Shoes
CATCHY TUNES/BONNIERAMIGO

September är en plåga och jag kan inte riktigt bestämma mig för om hon är en skön sådan eller inte. Är allergisk mot massproducerad

konservburksmusik som innehåller för mycket socker och syntetiska färgämnen. Men likt förbannat så får hittarna *Cry for You* och *Can't Get Over You* mig att orka kampa de där sista plågsamma minuterna på aerobicspasset. Energin i låtarna är rent adrenalin, bättre än energidrycker – jag lovar. Låtarna skjuter fram som överhettade Stureplansbrats på ett brinnande dansgolv, ingen svalka, ingen paus. September gasar rakt igenom.

Motsträvt erkänner jag att *Dancing Shoes* kör ifrån den mesta hitlistemusiken nu. Septembers styrka sitter i rösten och om hennes eget låtmateriel är lika starkt så hoppas jag att hon dumpar hitmakarna och ger sig själv en chans.

Camilla Hansson

STALKERS

Yesterday Is No Tomorrow
ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Psychotic Youth härstammar från Kramfors i Ångermanland. De hamnade senare i Göteborg och på legendariska etiketten Radium. Psychotics musik kallades surfpop eller garagerock. Ungefär som ett Beach Boys med Marshall-stackar. Stalkers låter i sin tur som ett Psychotic Youth som krockat med The Strokes på vägen mellan Vårgårda och Herrljunga. Bitvis är dessa fem Brooklyn-bor riktigt pigga trots att genren i sig behöver en blodtransfusion modell större. För trots att Stalkers låter lite saggiga emellanåt så skimrar det både här och där. Det pratas om förest-skivor. Jag skulle inte lämna den förest som spelade *Yesterday Is No Tomorrow*, Psychotic Youths *Some Fun* och The Strokes *Is This It*.

Per Lundberg GB

SUGABABES

Change
ISLAND/UNIVERSAL

Med endast en originalmedlem kvar handlar det om förändring för denna tjejtrio. Synd bara att de väljer att göra än mer slätstruken radio-r'n'b. *My Love Is Pink* har svängiga tendenser och *Back Down* påminner om sexsvettig funk, men annars känns nya plattan oinspirerad. Körerna sitter där och produktionen är enligt mall men det finns ingen spänning i soundet och inget unikt tilltal man blir nyfiken på. Och varför bry sig då?

Gary Landström

BO SUNDSTRÖM & FRIDA ÖHRN

Den lyckliges väg
COSMOS/BONNIERAMIGO

Det här kändes på pappret som en otippad kombination, men efter ett par genomlysningar av *Den lyckliges väg* så inser jag hur självklar den egentligen är. Frida Öhrns och Bo Sundströms röster ackompanjerar varandra perfekt man kan tro att de aldrig gjort annat än att sjunga ihop. Låtskrivaren och producenten Fredrik Jonsson har tonsatt Nobelpristagaren Pär Lagerkvists dikter till enkelt arrangerade kärleksballader. Och även om firma Sundström/Öhrn har ganska distinkta röster så låter man de underbara texterna få vara i centrum.

Enligt presse releasen är den här skivan bara ett tillfälligt stopp på vägen innan de båda tar upp sina respektive popkarriärer igen. Något som kan kännas lite synd då jag gärna hade hört mer av samarbetet. *Den lyckliges väg* är ingen häpnadsväckande eller nyskapande skiva, men jag imponeras av sättet man hanterat Lagerkvists texter på. Särskilt lyckat blir det i radiohiten *Som ett blommande mandelträd* och countrydoftande *Ett enda ord är mitt*. Kanske saknas ibland den riktiga svårten, men i gengäld är det istället oftast väldigt skönt och vackert. Ett ömt minne av sommaren, nu när vintern och kylan smyger sig in över Sverige.

Thomas Rödin

TWISTA

Adrenaline Rush 2007
ATLANTIC/WARNER

Twistas storbolagsdebut *Adrenaline Rush* kom för tio år sedan, nu släpper Chicagos snabbaste käft en mer mogen och mångfacetterad platta uppbackad av snortajt produktion. Speciellt *No Pistols* känns nyskapande medan Jazze Phas softa *Say Say* bara är löjligt nice. Självklart vet R Kelly vad han gör i *Love Rehab* också, en soulig pärla med varma stråkar och klaviaturer. Och Pharrell gör ett försök till "återkomst" i högsta ligan med *Give it Up*. Husproducenten Toxic imponerade inte på mig först, men ju mer plattan snurrar desto starkare blir hans påverkan på det positiva omdömet. Twista och Toxic är ett solitt radarpar kryddat med inhop från big players – precis rätt avvägning för en lyckad platta. Favoritraden är "My wrist stay rocky like Sly Stallone".

Gary Landström

UNGDOMSKULEN

Cry Baby
1K7/PLAYGROUND

Progressiv rock kan vara kul och sådär, men när det framförs så helt utan gnista att det känns som att det är Toto som spelar så ger det inte mig särskilt mycket. Så känner jag när jag lyssnar på öppningslåten, *Ordinary Son*, till norska Ungdomskulens *Cry Baby*. Första gången jag lyssnade igenom skivan som helhet gick jag runt och var tjurig resten av dagen, något som börjar gå över efter en omlyssning. Jag börjar till och med bli lite förtjust i slutet, som så klart bara det är flera minuter långt, på *Glory Hole* där slagverk som härmar tickandet från en klocka blandas med sköna gitarrslingor. På vissa av låtarna blir det mer liv i både sång och musik, särskilt när bandet rör sig mot det sena 80-talets postrock, och det är då en omlyssning till känns motiverad.

Sara Jansson

NEIL YOUNG

Chrome Dreams II
REPRISE/WARNER

Det ursprungliga *Chrome Dreams*-albumet var tänkt att släppas redan 1977, men ratades i sista stund och hamnade tillsammans med The Whos *Lifhouse* och Beach Boys *Smile* i arkivet för "förloerade" album. Många av låtarna, såsom *Like a Hurricane*, användes dock på andra skivor istället. 30 år senare verkar det som om den gode Neil vill återknyta till den elektroniska och flummiga folkrock han då var mitt uppe i genom att namnge nya plattan *Chrome Dreams II*.

Och att lyssna på den här plattan är verkligen som att sätta sig i en tidsmaskin och bege sig raka vägen tillbaka till 70-talet. En del av förklaringen ligger antagligen i att många av spåren är sparade eller överblivna alster från tidigare perioder i karriären. Det här är ingen temaskiva på samma sätt som hans två senaste utan här spretar musiken åt alla möjliga håll, och för mig är det lite av behållningen. Mycket av charmen med Neil Young är ju att man aldrig vet vad nästa infall ska bli. Tvärtom mot många av sina jämnåriga kollegor känns det som han blivit svårare och mer experimentell med åren. Och få av dagens rockstjärnor kan matcha hans tempo när det gäller att ge ut album. Allra bäst på denna platta blir det i de låtar där han väljer att kräma på gitarrerna ordentligt och i 18 minuter långa arbetarklass-eposet *Ordinary People* som trots sina 20 verser aldrig tenderar att bli tråkigt. Ett nytt styrkebesked från en man som trots en ganska ojämn kvalitet på sina skivsläpp genom åren aldrig slutat våga testa nya snåriga stigar.

Thomas Rödin

ADAM TENSTA

It's a Tensta Thing
RMH ENT/K-WERKS

Adam Tensta har under det gångna året lyckats få rejäl snurr på sin singel *They Wanna Know*. Från till synes ingenstans dök denne 24-åring upp och tycks motta hyllningar från vitt skilda läger; från tjurskallar som strängt ser rapkvalitet som synonymt med artikulation och grammatik, men också från hipsters som prisar nyskapande och bräschgång högre än guld. Och förmodligen har denna dubbelhyllning en högst logisk förklaring. Adam Tensta är dels en del av den nyare hiphop-arten som kitschhyllar 80-talet och har fans iklädda neon- & pastellfärger, men samtidigt hörs också tydliga – med traditionella mått mätta – skills.

För mig personligen stod vågskålen till en början vacklande jämnt; *They Wanna Know* är en kusligt catchy och välfilad singel, men *Bangin On the System* är å andra sidan desto mindre övertygande. När debutalbumet *It's a Tensta Thing* nu antrar marknaden kan jag bara lugnt skaka loss all undran och konstatera att all hype

och de stora förväntningarna faktiskt var befogade. *It's a Tensta Thing* kommer ha en given plats på årsbästa listorna och utan att vara alltför stor i orden vill jag dessutom påstå att det är en av väldigt få skivor som kan snurra relativt oberoende av situationen. På dansgolvet är den uppenbar, i hörlurarna en höstmorgon på väg till jobbet är den perfekt och hemma i soffan funkade den utmärkt. Sjunk in i de rinnande Atari-tonerna på *Walk With Me*. Remenissa och bli nostalgiskt skönt till *80's Baby*. Missa inte den klockrena sömnen mellan snabba *S.T.O.L.D.* och vackra *Incredible*. Missa inte Adam Tensta och sov för guds skull INTE på den här skivan.

Erik Hjortek

CD 9 • 2007

Vintern är nästan här – dags att krypa ihop inomhus med lite bra ny musik! Vi föreslår att du lyssnar på Grooves CD 9 • 2007, där vi serverar massvis av spännande ny (svensk) musik. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 EVA

Politicians and Musicians

Detta är titelspåret från detta Höganäsbands nyligen släppta EP och låten smyger igång med löfte om att växa till en mysig indiepoplåt för att istället explodera i krämig muskelrock. Påminner om The Cult i sin glans dagar, fast med en liten hardcoreädra väl hörbar. Snygga gitarrsolon försöker dessutom tränga sig in i den maffiga ljudbilden. Listigt och hårdfört.

www.myspace.com/musiceva

2 Petter + Kihlen

Stor stil

Söders mest berömda rappare är tillbaka med ny platta som fått väldigt mycket positiva omdömen. Här är hans syntiga och tillbakalu-

tade Snook-samarbete som nästan luktar lite Kaah. Den kaxiga texten är på klassisk Petternivå och är en cool motpol till musikens softa känsla. Det är bara att konstatera att Petter fortfarande vet hur man levererar feta hits.

www.petter.nu

3 Östblocket

Minnet av ett annat land

Denna omfångsrika skånska balkanorkester har intensiteten, pondusen och känslan att skapa trovärdig Kusturica-laddad musik kryddad med värtikulerad svensk sång. Deras

sentimentala dåtidskänsla präglar stämningen, men man blir inte deppig – snarare akut känslösam och kramig. Man känner livet lite tydligare i sällskap med Östblocket.

www.ostblocket.se

4 Jonna Lee + Ed Harcourt

And Your Love

Jonna släppte för ett par veckor sedan sin platta på ett av de skarpaste och coolaste indiebolagen i Sverige, Razzia Records. Och visst låter det snyggt. Musiken ligger som en myspläd runt fötterna men det som värmer mest av allt är Jonna och Eds undersköna

röster. När de tvinns ihop skapas magi med ryggradsrynsningar som effekt. Jag vill ha mer!
www.jonnalee.com

5 The Mill

Bring Me

Det som slår mig först med The Mill är hur pigga och tajta de låter. Och med härliga sångerskan/låtskrivaren Tina Widebäck

längst fram är framgången en no-brainer. Hon "går igenom" högtalarna med sin charm och intensitet, star quality kallas det visst. Ser mycket fram emot debutalbumet *Serenity Now!* som finns ute nu.

www.the-mill.se

6 Sunday Sound

More Than Dead

"I hope you burn in hell for what you have done", ja så inleds kärleksbesvikelsen *More Than Dead*. Inget tjafs alltså. Och refrängen

går "Now I know that our love is more than dead". Vi snackar riktigt besvikelse här. Detta ångestfyllda popband med rötter i Växjö gör dock ingen besviken med sina luftiga melodier och expanderande refränger.

www.sundaysound.se

7 Front de Boeuf

Thanks But no Thanks

Knivskarpa gitarrer smälts ihop till ett Division Of Laura Lee-röj hos denna Stockholmskvintett. Vet inte riktigt hur jag ska

tolka deras egna epitet "ägglikörsdoftande rock med inslag av ångest", så jag lämnar det öppet till läsaren. Hur som är killarna taggade efter en turné i Italien, och framtiden ligger öppen.

www.frontdeboeuf.com

8 Suicide Nation

See You Burn

Även här handlar det om fem killar som spelar gitarrbaserad musik. Men Suicide Nation är metal-hårda i sitt försök att ändå svänga,

vilket de gjort ända sedan 1999. Riffglädje finns i övermått men någonstans finns en melodikänsla som gör *See You Burn* både tuff och inbjudande. Snygg produktion dessutom.

www.suicide-nation.com

9 BabyDoll Killers

Naked Skin

Som en blandning mellan Raveonettes och något lite glammigare band framstår tuffa duon BabyDoll Killers. Kanske skulle Lådernunnan kunnat låta så här 2007. Det är groovy och pumpande och med gästsång från Frida från Tikkle Me blir resultatet klockrent. Fusioner mellan rock och industrielektronik kan bli hur bra som helst.

www.myspace.com/babydollkillers1

10 The Stereo In Iris

The Butchers Wife

Oj, *The Butchers Wife* påminner inledningsvis om något Joy Division eller The 101'ers kunnat klämt ur sig för att sedan släppas loss och bli

en svensk indierockdänga på engelska med hjärtat på armen. Nicholas Grinders hjärt-skärande sång är det som fastnat kvar när rocköset lagt sig, den pipan glömmen man inte i första taget.

www.thestereoiniris.com

11 IUBAR

Become

Inspirerade av vårt lands mest utmanande poet, Gunnar Ekelöf, smälter trion IUBAR samman österländsk mystik och folkmusikvibbar med progressiv och småfunkig rock.

Resultatet är voluminöst, spejsat och riktigt inspirerat. Skönt med musiker som tänker utanför boxen.

www.myspace.com/iubar

12 Ludvig Svartholm

Circles

Luleåsonen Ludvigs debutplatta heter *My Heart's Eyes* och den kan med fördel spelas när soldiset leker i sovrummet en söndagsförmiddag och frukosten luktar varm och

god. Olika känslolägen analyserade till ett stabilt singer/songwriter-komp gör att uppvaknandet blir njutbart. Skönt att en så ung kille kan ha sånt självförtroende som artist och vara så mogen.

www.myspace.com/ludvigsvartholm

13 DoublePark

Stay

Jo, det är faktiskt som pressreleasen säger att *Stay* känns lyxig. Johan Prosells duett med jazziga Erika Alexandersson är en myspärla, en kramig pralin att smuggla upp med när

man känner sig frusen och fattig. Musikens stilla lunk bakom de båda sångarnas vänliga stämmor får mig till vilopuls inom kort. Uhmhm, vad skönt.

www.myspace.com/doublepark

14 SingingSongs

Jealousy

Sjuspårsalbumet *Little Things* finns redan ute, där hittar du bland annat denna fjäderlätta vindpust till låt. Med visslingar, knorrig bas, knarrande klarinett och slirande sång charmar SingingSongs brallorna av vilken A&R som helst. I indiesverige borde denna Mölnbo-orkester vara ett hushållsnamn, mer otvungen musik får du leta hårt efter.

www.myspace.com/singingsongs

15 Torbjörn Hallberg

En onsdagskväll

Torbjörn är sannerligen inte ensam om att mumla Nick Drake som inspiration. Men som tur är låter denna skåne på hur egen och unik som helst. Dialekten är (som tur är) inte grötig och de akustiska gitarrerna står i centrum tillsammans med de berättande texterna. Det finns tydligen lägereldsmusik som inte känns fäinig.

www.myspace.com/torbjornhallberg

I my world of music

Shake the phone, change the track

Byt låt efter humör eller med ett ryck. Sony Ericsson W910i med SenseMe™ och Shake Control har även kamera, FM-radio, e-post och Internet.

Sony Ericsson